

KLACHTEN

(in de 70's)

PAUL COPPENS

KLACHTEN (in de 70's)

klucht van

Paul Coppens

(gebaseerd op 'Klachten' van dezelfde auteur)

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16

Dit werk mag slechts worden opgevoerd worden
na voorafgaande schriftelijke toelating van

AUTEURSBUREAU ALMO bvba
Coremansstraat 34 bus 8
2600 Berchem
Tel. 03/260.68.16
E-mail info@almo.be
www.almo.be

waar de nodige teksten kunnen worden aangekocht.

KLACHTEN *(in de 70's)*

KLUCHT van Paul Coppens

PERSONAGES (in volgorde van opkomst)

STANS - kuisvrouw

ROBERT - chef

KAREL - klerk

DAISY - secretaresse

VERHULST - inspecteur

FRANK – man van Daisy

DAME – klant

ADELINE - klant

NICOLE – liefje van Robert

DECOR:

Een klachtenbureau in het grootwarenhuis “Jaco”. Bureau, bureaustoel, twee gewone stoelen, een kast. Er zijn vier deuren : de inkom (naar de winkel toe), deur naar dactylokamer, deur naar archiefkamer. Deur naar ‘kuislot’

Wat betreft de fragmenten van liedjes: uiteraard kunnen andere liedjes uit de jaren 70 gebruikt worden

INHOUD

Halfweg de jaren 70. De jaren van de playbackshows. Grootwarenhuis Janco.

Om het tienjarig bestaan te vieren en als stunt, organiseert eigenaar en directeur, meneer Alfred Jansens een playbackshow. Die zal doorgaan in de zaak zelf. Kuisvrouw Stans is al zeker van de partij en oefent hele dagen liedjes in. Ze doet dat vooral in het klachtenbureau omdat daar voldoende plaats is. Maar ondertussen gebeurt er ook heel wat in dat klachtenbureau. Robert, chef van de afdeling maar ook befaamd rokkenjager, ziet in de komst van inspecteur, en berucht “wijnproever” Verhulst, de ideale gelegenheid om er vanonder te muizen en zich nog maar eens op het amoureuze pad te begeven. Meteen een goede gelegenheid voor de knullige klerk Karel om zich wat beter in te werken in de dienst klachten, waar hij nog niet zolang aan de slag is. De goede werking van de dienst wordt echter danig verstoord door een woeste bedrogen echtgenoot. Daisy, de secretaresse, en eveneens liefje van de chef Robert, is ook al niet tevreden. Als dan ook nog een dame met een delicate klacht ten tonele verschijnt en de preutse verloofde van Karel haar opwachting maakt, zien onze klerk en zijn chef het niet erg meer zitten. De poppen gaan letterlijk en figuurlijk aan het dansen.

En terwijl oefent kuisvrouw Stans er duchtig op los en zwiert ze kwiek en swingend hits uit de jaren 70 doorheen de chaos.

KLACHTEN (in de 70's) is de remake van ‘Klachten’.

Paul Coppens – januari 2019

EERSTE BEDRIJF

Stans komt op vanuit de winkel. Ze is de kuisvrouw. Ze duwt haar kuiskarretje voor zich uit en is terwijl een vrolijk liedje aan het neuriën. Ze duwt haar karretje aan de kant. Op een rek staan allerlei spullen waaronder een cassette recorder. Ze duwt de recorder in en er begint muziek te spelen.

Het is het liedje: “Huilen is voor jou te laat” van Corry Konings. Ze zingt het liedje in playback alsof ze zelf de zangeres is.

Huilen is voor jou te laat, ik kom niet meer.
Wacht maar niet op mij, het is de laatste keer.
Dat je mij bedrogen hebt, het is te laat.
Want mijn liefde voor jou dat is nu toch enkel haat.

Alles wat ik had gaf ik aan jou alleen.
Maar je ging toch steeds weer naar die ander heen
Nooit kom ik nog terug bij jou zoals weleer.
Huilen is nu voor jou te laat, nee ik kom niet meer.

Robert op uit winkel. Aktetas bij zich. Ziet Stans bezig.

ROBERT: 't Is niet waar hé! Is't weeral van dat!?

Maar Stans zingt lustig door. Robert duwt de recorder uit. De muziek stopt.

STANS: Hé, wat doet gij nu?!

ROBERT: Ik kom hier werken, Stans. Dat is hier een bureau en hier wordt gewerkt en geen show opgevoerd. (zet zijn aktetas op bureau)

STANS: 'k Voer-ik gene show op, ik ben hier gewoon aan 't repeteren.

ROBERT: Hebt ge gedaan met kuisen? Ja? Awel, daar is uw vertrek voor uw gerief. Uw kuiskot! Dààr! (wijst naar een deur) Trek u daarin terug en blijf daar.

STANS: Dat staat daar vol en ik kan heb daar geen plaats om te repeteren. Ik kan daar mijn mouvements niet doen.

ROBERT: Ik vraag mij nog altijd af waarom ze ineens uw kuiskot hier hebben ondergebracht.

STANS: Mijn kot beneden moest weg, er komen daar paskamerkes. En 't is maar voorlopig. Wanneer de nieuwe vleugel is bijgebouwd ben ik hier weg.

ROBERT: Voor mijn part liefst vandaag nog.

STANS: Ik ben er nog altijd niet uit welk lieke ik zal brengen. Misschien wel verschillende, want pas op... als ik op dreef geraak. (zet de recorder aan. Begint een fragment te playbacken)

“Ik doe wat ik doe” van Astrid Nijgh

“Ik doe wat ik doe,
 en vraag niet waarom.
 Ik doe wat ik doe,
 en misschien is dat dom.
 Maar ik vraag toch ook niet aan jou,
 waarom jij 't hier doet, en niet bij je vrouw.
 Ach kom nou,
 we doen wat we doen.”

ROBERT: En stop daarmee!

STANS: *(duwt met tegenzin recorder af)* Ja, mijne jongen, gij zijt vandaag ook met uw verkeerd been uit 't bed gestapt. Amai.

ROBERT: Hier wordt gewerkt.

STANS: 't Is toch werken dat ge zegt.

ROBERT: Ja, en als gij nu ook eens zou doen waarvoor ge betaald wordt...

STANS: Veel werk is er hiet niet hé. 't Is hier 't klachtenbureau en aangezien ons warenhuis “Janco” alleen maar de beste kwaliteit verkoopt, zijn er bijna geen klachten.

ROBERT: *(wijst naar de deur van kuiskot)* In uw kot.

STANS: En moet gij niet meedoen?

ROBERT: Aan wat?

STANS: Aan de plaabakshow.

ROBERT: De wàt?

STANS: 't Is binnenkort hier beneen in de winkel nen plaabakshow. Dat weet gij toch.

ROBERT: Playbackshow wilt ge zeggen.

STANS: Awel ja, 'k zeg het toch. En gij moet ook meedoen

ROBERT: Zijde gij zot.

STANS: Mijn nonkel Fred zou gaarne hebben dat iedere afdeling een nummer brengt.

ROBERT: Nonkel Fred, nonkel Fred! 't is niet omdat den baas meneer Alfred Jansens de broer van uw moeder is, dat ge u alles moogt permitteren.

STANS: Warenhuis Janco bestaat binnenkort precies tien jaar en dat wordt gevierd met een pak evenementen... waaronder de plaabakshow van zijn personeel en 's anderendaags voor de klanten.

ROBERT: Awel en ik doe daar niet aan mee. Ze geven van die playbackdinges al genoeg op tv en ik vind dat dikke flauwe zever. Geen noot kunnen zingen en doen alsof! Belachelijk.

STANS: Ge moet met uw tijd meegaan hé Robert. We leven in de jaren 70. De jaren van de 'showbissenis.' *(maakt hierbij dansende beweging)*

ROBERT: Ik doe daar niet aan mee. Punt!

STANS: Dan moet uwe klerk maar ne nummero doen. Anders is het klachtenbureau niet vertegenwoordigd.

ROBERT: Awel ja... Karel zal wel meedoen. En mag ik nu beginnen alstublieft!

STANS: *(naar haar kuiskarretje)* Meneer gaat werken....pffft!!!! *(begint te zingen)*
 "Nou doe je jas uit, en warm maar eerst je handen
 Want kouwe jatten aan m'n lijf, daar ril ik van.... Ik doe wat ik doe.....
 Huilen is voor jou te laat, ik kom niet meer.... *(af met haar kuiskarretje in kuiskot)*

ROBERT: *(roept haar na)* Awel, dat zou nog eens een goed gedacht zijn... dat ge niet meer komt.

De deur van kuiskot gaat terug open en Stans steekt haar hoofd binnen.

STANS: *(zingt)* "Maar ik vraag toch ook niet aan jou... waarom jij 't hier doet, en niet bij je vrouw...."

Robert neemt zijn agenda en gooit die tegen de deur van het kuiskot. Stans trekt zich terug.

ROBERT: Onnozel wijf. *(gaat zijn agenda oprapen en komt terug naar zijn bureau. Slaat zijn agenda open, kijkt erin - schrikt)* Miljaar! Die komt vandaag! Ah nee... zut!!!! Verhulst... dienen ambetanterik... Maar wacht... *(neemt telefoon, duwt nummer, wacht even op aansluiting. Spreekt in hoorn)* Ha Nicole schatje... Zeg, schrik maar niet hoor, dat ik u zo vroeg opbel... Neen, natuurlijk niet... Ik heb goed nieuws voor u... Ik neem vrijaf vandaag... Zeg, kan ik u zo meteen komen ophalen? Ge kunt u vrij maken? Prima... ja goed... Natuurlijk kan ik weg... Daisy is hier toch en mijn nieuwe klerk...

Karel op uit winkel. Blijft staan en kijkt naar Robert die hem niet ziet. Houdt boekentas tegen zich aan. Karel ziet er waarlijk uit als een echt sulletje.

ROBERT: Wel, laten we dan afspreken in "The Lord", oké? Laat ons zeggen, binnen een kwartiertje. We gaan er een gezellige dag van maken... schatje... *(kust een paar maal in de hoorn)* Mijn poezeke... *(keert zich om, terwijl hij een paar keer kust, ziet Karel staan, schrikt, verandert onmiddellijk van toon)* Euh... punt drie op de agenda moeten we eens

grondig bespreken... Jazeker, ik hecht er heel veel belang aan... En daarom moet ik nu inhaken... tot straks, schat... euh... meneer Waterschoot... *(haakt vlug in, keert zich om naar Karel)*

- KAREL: *(reikt hand)* Goeiemorgen, chef.
- ROBERT: Goeiemorgen, Karel. Ge zijt er zo vroeg bij.
- KAREL: Meneer Verhulst komt toch vandaag, chef.
- ROBERT: Jazeker. Nog eens op inspectie. Hij kan ieder ogenblik hier zijn. Hij is nogal stipt.
- KAREL: Misschien kan ik gauw nog het één en ander in gereedheid brengen, chef.
- ROBERT: Hoezo, in gereedheid?
- KAREL: Ja, chef. Bijvoorbeeld de archieven volgens datum leggen.
- ROBERT: Neeneen, dat is niet nodig.
- KAREL: Of de klachten op alfabetische volgorde.
- ROBERT: Die zijn al geklasseerd. *(neemt zijn aktetas en gaat af in dactylokamer)*
- KAREL: *(volgt Robert, zet zijn boekentas neer, blijft aan deur staan)* Of per geslacht van de klagers. Mannelijk of vrouwelijk. Dat zou heel interessant zijn voor de statistieken, chef.
- ROBERT: *(terug op)* Wat een ijver, Karel. Wat een ijver. Maar luister nu eens, jongen... *(wijst naar de bureaustoel)* Vandaag is dit ùw plaats.
- KAREL: Mijn plaats? En gij dan, chef?
- ROBERT: Ik moet weg.
- KAREL: Oh juist. Bij meneer Waterschoot.
- ROBERT: Bij wie? Oh... ja... euh... Een vergadering met meneer Waterschoot... Juist.
- KAREL: Die schat.
- ROBERT: Ja... euh... néén! En nu moet ik weg.
- KAREL: En meneer Verhulst dan, chef?
- ROBERT: Die weet wel wat hem te doen staat. En als hij iets nodig heeft, kan hij het aan Daisy vragen. Zij is van alles op de hoogte.
- KAREL: Dus... ik ben vandaag...?

ROBERT: Gij zijt vandaag de chef, ja. Ge zijt hier nu al een volledige maand. Ik neem aan dat ge nu rijp zijt om naar de klachten van het cliënteel te luisteren én er een oplossing weet voor te vinden.

KAREL: (zenuwachtig aan zijn das frutselend) Ik rijp... ?!

ROBERT: (kijkt naar zijn uurwerk) Lieve hemel! Ik moest al weg geweest zijn. (wil weggaan)

KAREL: (achter Robert aan) Maar chef, ik heb u eerst nog wat te zeggen.

ROBERT: Dat hoor ik morgen wel. (Af winkel)

KAREL: (roept hem na:) Weet ge dat ik vanavond een belangrijke afspraak heb?! (staat er een ogenblik ongemakkelijk bij, maar herstelt zich. Er verschijnt een glimlach op zijn lippen. Tot zichzelf:) Ik ben... chëf vandaag? (het dringt tot hem door en schrikt dan) CHEF!!! (kijkt naar bureau, gaat op bureaustoel zitten, draait met de stoel een paar keer rond. Strijkt zijn haren plat, schikt zijn das, die nu naar de andere kant hangt) Dat moet ik mijn mamaatje vertellen. (neemt de hoorn, wil bellen)

Daisy op uit winkel.

DAISY: Dag Karel.

KAREL: (legt vlug de hoorn neer, komt bij haar, geeft haar nogal plechtig overdreven vriendelijk een hand) Goeiemorgen, Daisy.

DAISY: Is Robert er al?

KAREL: De chef? Hij is hier al geweest, maar hij moest direct weer weg.

DAISY: Oh ja? Naar waar?

KAREL: Hij had een afspraak... euh... een vergadering. Ja, een vergadering... zei hij. Met een schat van een meneer Waterschoot... zei hij.

DAISY: Met wie?! Oh, ik begrijp het al. Ik ken die truck. Een vergadering hé... wat betekent dat hij er vanonder muist nu die Verhulst komt.

KAREL: (fier) En ik ben de chef vandaag.

DAISY: Allee gij. Wel, dan kunt ge mij een dagje vrijaf geven.

KAREL: Wàt?

DAISY: Natuurlijk. Of moet ik een hele dag met die vervelende Verhulst opgescheept zitten misschien?

KAREL: Jammaar... en... en... ik dan?

DAISY: Heeft Robert ook gezegd wàr hij die zogenaamde schat van een meneer Waterschoot moet ontmoeten?

KAREL: Naar... euh... “de koord”... of zoiets.

DAISY: De koord? Oh, “The Lord” zeker?

KAREL: Ja... de looort... ja.

DAISY: (plots kwaad) Ooh, die gemenerik! De schoft!

KAREL: Maar allee, Daisy.

DAISY: The Lord! Dan heeft hij natuurlijk een afspraak met een griet. Ah zo! Dacht ik het niet! Hij zag me de laatste tijd niet eens meer staan! Maar dat zet ik hem betaald!

KAREL: Huhum... euh... hebt ge... klachten?

DAISY: (roept kwaad) Jà!!!

KAREL: (schrikt, kleintjes) Misschien... misschien... kan ik die oplossen. Dit is er toch een klachtenbureau voor nietwaar.

DAISY: Jà “chef”, ge kunt dit oplossen. Geef me vrijaf en ik ga die flierefluiter achterna!

KAREL: Die fliere... euh... die... fluiter... euh... maar Daisy... ik kan toch niet in mijn eentje...?

DAISY: Dat lukt wel. Meneer Verhulst zal u wel helpen. (naar deur toe)

KAREL: (vlug achter haar aan) Daisy, ik moet u eerst wat vertellen.

DAISY: Dat hoor ik morgen wel. (Af winkel)

KAREL: (aan de deur, roept haar na:) Ge zult het niet geloven, maar ik heb een belangrijke afspraak vanavond. (frutselt zenuwachtig aan zijn das) Ik helemaal alleen? Voor de klachten? En met een inspecteur? (kijkt nerveus rond, slikt, herpakt zich dan, haalt diep adem, steekt zijn “borst” vooruit) Goed dan! (maar meteen weer heel kleintjes, gaat achter bureau zitten) Maar toch eerst mijn mamatje bellen. (neemt hoorn op, wil nummer draaien)

Stans op uit kuiskot.

STANS: Ah Karel... Jongske, ik heb iets voor u. (naar recorder) Ik heb dat hier ook ergens staan. Ik heb al verschillende liekes opgepakt. Da’s mijnen hobby, ziede...

KAREL: Euh... Stans... ik ben hier vandaag...

STANS: De zanger! Just!

KAREL: Hein?

STANS: Gij doet mee.

KAREL: Met wat?

STANS: Met dit. (zet recorder aan, zij zingt mee en doet Karel ook meezingen)
"Margrietje" van Louis Neefs.

Ach Margrietje, de rozen zullen bloeien
 Ook al zie je mij niet meer
 Door je tranen heen zul jij weer lachen
 Net zoals die laatste keer
 En al denk je "dat komt nooit meer
 Dat komt nooit, nooit meer terug"
 Ach Margrietje, de rozen zullen bloeien
 Ook al zie je mij niet meer.

Stans zet de recorder af. De muziek stopt.

KAREL: (zingt nog verder, heel vals)
 Ach Margrietje, de rozen zullen bloeien
 Ook al zie je mij niet meer...

STANS: Stop maar al... 't is niet goed.

KAREL: 'k Kan-ik niet zingen, Stans.

STANS: Maar ge moet gij nie zingen! Ge zingt mee maar ge zingt nie.

KAREL: Hoe?

STANS: 't Is plaabakken.

KAREL: Komt de vuilkar om de blauwe bakken?

STANS: 't Is voor de show. Hedde gij dan de affiches niet zien hangen overal in de winkel. Z'hangen op ieder verdiep.

KAREL: Ah, de playbackshow.

STANS: Ja, en van uwe chef moet gij als afgevaardigde van het Klachtenbureau meedoen.

KAREL: Ikke?

STANS: Gij ja... maar ge moet gene schrik hebben, 'k zal voor u een gepast lieke uitzoeken. Dat magrietje hier is niet goed. Te triest. 'k Zal wel iets anders vinden. (neemt recorder en gaat ermee af in kuiskot)

KAREL: En moet ik ook al in ne show meedoen ook... Mijn mamaatje bellen... (neemt telefoon, draait een nummer, heeft vlug aansluiting) Hallo mamaatje... ik ben het hé... Karelken... Zeg, ik heb groot nieuws, mamaatje... Luister... vandaag ben ik hier de hele dag chef. Ik ben hier alleen... Is tante Rozalie al bij u? Zeg, gaat ge het haar zeggen? En ook dat ik vanavond een afspraak heb met dat meiske... met die Adeline... ja... Ik ben ne keer curieus... Jaja, dat was zeker een goed gedacht van u

om naar dat huwelijksbureau te schrijven... Neeneen, ik ga met haar eten in de "Snoepie Snoepie"... Ja, 't is daar dat ik haar moet zien. Om acht uur... op het terras. Zeg, mamaatje, ik ga nu afleggen hé, want 'k moet nog werken zenne... Jaja, 'k zal wel voorzichtig zijn... mamaatje... (haakt in, blijft nu een ogenblik nadenkend zitten) 'k Zal juist hetzelfde doen als mijne chef, dan kan ik niets verkeerd doen. (gooit beide voeten op bureau, kruist zijn armen, kijkt naar zijn uurwerk) Vijf voor negen. Dan ga ik eerst wat eten. Dat doet hij ook. (Karel haalt zijn voeten van bureau, wrijft met zijn mouw bureau even af. Neemt zijn boekentas. Hieruit haalt hij een brooddoos en een thermos, alsook een grote keukenhanddoek. Deze legt hij open op bureau. Hij opent zijn thermos, giet zich wat koffie in. Opent zijn brooddoos, legt een boterham klaar. Uit zijn boekentas haalt hij een pakje en daaruit haalt hij een paar witte pensen te voorschijn) Een krant. De chef leest altijd zijn krant terwijl hij eet. Maar ik heb er geen. Eens kijken of er hier geen ligt. (zoekt in de laden en vindt een seksmagazine. Terwijl hij in het magazine bladert, drinkt hij van zijn koffie, plots verslikt hij zich) Wat is dat?!! Oeioei...! (slaat vlug magazine dicht) Bloot! Allemaal bloot!!! (zet zijn kopje koffie neer, hij houdt het boekje nu zo dat het publiek duidelijk ziet dat het een seksboekje is) Mijn mamaatje heeft me eens gezegd dat zoiets maar vies is. En ze heeft gelijk. Zij kan het weten. (legt het boekje weer in de lade, neemt een worst, wil er van bijten, maar loert nog eens naar het boekje in de open lade) Daar gaat mijn eetlust. (legt de worst weer in het pakje, duwt lade dicht, drinkt zijn koffie leeg en stopt dan alles weer weg in zijn boekentas)

Verhulst op. Hij heeft een aktetas bij. Karel ziet hem, kom vliegensvlug vanachter bureau bij hem.

KAREL: (overdreven vriendelijk) Gij zijt zeker meneer Verhulst?

VERHULST: Inderdaad. (bekijkt Karel) En wie zijt gij?

KAREL: Ik ben Karel Troch. (Ze schudden elkaar de hand)

VERHULST: Zo. En waar is meneer Verhofstadt?

KAREL; Oh...euh... hij moest dringend weg, meneer Verhulst.

VERHULST: Zo. Zozo.

KAREL: Ja zò Euh... dringend voor een dringende zaak, meneer Verhulst. Dat heeft hij mij dringend gezegd.

VERHULST: En zijn secretaresse, Daisy?

KAREL: Zij heeft dringend vrijaf genomen, meneer Verhulst.

VERHULST: Zo. Zozo.

KAREL: Ja zò. En ik ben hier nu dringend. Ik bedoel: ik ben hier nu alleen.

VERHULST: Gij zijt dus een nieuwe?

- KAREL: *(borst vooruit)* Inderdaad, meneer Verhulst.
- VERHULST: Ik veronderstel dat ge wel op de hoogte zijt van mijn komst?
- KAREL: Jazeker, meneer Verhulst. *(neemt stoel, schuift deze tot bij Verhulst)* Maar gaat u toch zitten, meneer Verhulst.
- VERHULST: Neen, bedankt. Ik ga meteen aan de slag. Heeft Verhofstadt u ook gezegd welke mijn attributen zijn?
- KAREL: Attri... buten?
- VERHULST: Wat ik zoal nodig heb.
- KAREL: Euh... neen, dat heeft hij niet. *(zet de stoel weer op zijn plaats)*
- VERHULST: Dat uilskuiken.
- KAREL: Pardon?
- VERHULST: Dat uilskuiken zeg ik.
- KAREL: Oh... euh... dank u, meneer Verhulst.
- VERHULST: Verhofstadt bedoel ik.
- KAREL: Oh! Zo. Zozo.
- VERHULST: Hij weet verduiveld heel goed dat ik ook steeds een paar flessen wijn nodig heb.
- KAREL: Wijn, meneer Verhulst?
- VERHULST: Precies.
- KAREL: Voor als ge dorst hebt?
- VERHULST: 't Is te zeggen: om ze te proeven.
- KAREL: Oh, gij zijt wijnproever ook?
- VERHULST: Terwijl ik de klachten nakijk proef ik verschillende wijnsoorten.
- KAREL: Amai, gij zijt wel een zeer gewichtig persoon, meneer Verhulst.
- VERHULST: Dank u, jongeman.
- KAREL: Gij hebt het heel ver geschopt. Inspecteur en wijnproever. Ik wou dat ik het later ook zo ver kan schoppen.
- VERHULST: Hangt van u schop af.
- KAREL: Ah ja... ja natuurlijk.

VERHULST: En wilt ge dan nu zo vriendelijk zijn me een paar flessen wijn te gaan halen?

KAREL: Onmiddellijk, meneer Verhulst. (rent naar deur winkel)

VERHULST: Rode.

KAREL: (komt terug bij Verhulst gelopen) Rode? Onmiddellijk! (rent weer naar deur, bedenkt zich, weer tot bij Verhulst) Hoeveel, meneer Verhulst?

VERHULST: Twee. Om te beginnen.

KAREL: Ja, meneer Verhulst. Twee flessen rode wijn om te beginnen! (rent weer naar deur, bedenkt zich, weer tot bij Verhulst) Welk merk, meneer Verhulst?

VERHULST: Om het even.

KAREL: Twee flessen rode wijn om te beginnen om het even. Ik ga al! (rent hals over kop af winkel)

VERHULST: (kijkt hem verwonderd na) Zo. Zozo. Dat ziet er me wel een groentje uit. (gaat zitten achter bureau, zet zijn aktetas naast zich, neemt er een krant uit) Maar eerst even de voetbaluitslagen. (legt zijn voeten op het bureau, leunt achterover en leest de krant)

Frank op uit winkel. Hij is razend. Hij komt recht naar Verhulst toe, die hem niet eens heeft opgemerkt. Hij rukt brutaal de krant uit Verhulsts handen. Verhulst kijkt verbouwereerd op.

FRANK: (woedend) Waar is ze?!

VERHULST: (geschrokken) Wi... wie?

FRANK: (slaat hevig Verhulsts benen van bureau, zodat deze bijna van zijn stoel stuikt) Daisy! Of wie dacht ge?!

VERHULST: Daisy... euh...

FRANK: (grijpt Verhulst bij zijn jas en rukt hem van zijn stoel omhoog, sleurt hem naar zich toe, over bureau heen, schudt hem heen en weer) Luister eens, meneertje Verhofstadt, ge laat haar met rust! Begrepen?!

VERHULST: Maar...

FRANK: Begrepen?!

VERHULST: Ik ben...

FRANK: BEGREPEN?!!!

VERHULST: (kleintjes, knikkend) Ja.

FRANK: (laat Verhulst los, deze valt uitgeteld op zijn stoel) En zeg me nu waar ze is!

- VERHULST: *(schikt zijn vest en das)* Euh... naar ik vernomen heb, heeft ze vrijaf.
- FRANK: Naar wat ge vernomen hebt?! Ge weet het dus zélf niet eens!
- VERHULST: Ik heb haar nog niet gezien.
- FRANK: Dan heeft ze u dus opgebeld?!
- VERHULST: Neen. Maar luister nu eens even...
- FRANK: Ik weet alles.
- VERHULST: Alles?
- FRANK: Alles, ja. En het moet nu eens en voorgoed gedaan zijn! Ge laat mijn vrouw met rust. Ge behandelt haar alleen nog als uw secretaresse en ge raakt haar nooit meer aan!
- VERHULST: Maar meneer...
- FRANK: Ge WIJST zelfs niet meer naar haar!
- VERHULST: Maar ge vergist u. Ik ben...
- FRANK: Ik vergis me niet. Ze heeft alles bekend. We zijn drie jaar getrouwd. Ik laat me haar door u niet afsnoepen, geile vrouwenzot!
- VERHULST: Meneer, ik verbied u op zo een toon tegen mij te spreken.
- FRANK: Wàt?!
- VERHULST: *(meteen weer heel kleintjes)* Wilt ge alstublieft een toontje lager zingen?
- FRANK: Geef het nu eindelijk toe. Ge hebt met haar te doen. Al een hele tijd!
- VERHULST: Maar in godsnaam, ik ben Verhofstadt niet!
- FRANK: Oh neen?! Dat kunt ge nu wel zeggen. Maar ge verraadt uzélf, vent.
- VERHULST: Ik zweer het!
- FRANK: Daisy heeft me wel al verteld over uw onbeschofte manieren. Dat uw eerste werk onder andere was de krant te lezen, als een luie tamzak achterover leunend op uw stoel en met uw poten op uw bureau.
- VERHULST: Maar...
- FRANK: En zeg me nu eindelijk waar ze is!
- VERHULST: Ik zei het al, ze heeft vrijaf genomen.
- FRANK: En ze is vanmorgen thuis vertrokken om te komen werken! Waar is ze dan?!

VERHULST: Wilt ge nu eens alstublieft efkes naar mij luisteren, meneer?

FRANK: (over zijn toeren, luid roepend:) WAAR IS ZE?!!

(Karel op met twee flessen wijn. Hij heeft de laatste zin gehoord)

KAREL: Hiér, meneer Verhulst.

FRANK: Waar? (keert zich om naar Karel)

KAREL: (toont de flessen) De wijn. (ziet Frank, stopt vlug de twee flessen achter zijn rug) Oh... euh... pardon.

FRANK: (kijkt naar Verhulst) Meneer Verhulst zegt hij...

VERHULST: (wrijft met zakdoek het zweet van zijn voorhoofd) Ja, ben ik... Verhulst.

KAREL: (kijkt razend naar Karel) Dan zijt GIJ...! (naar Karel toe, grijpt hem brutaal vast) Waar is Daisy?!

KAREL: (geschrokken) Daisy?... Weg...

FRANK: (op dezelfde dreigende toon als bij Verhulst) Luister eens, meneertje Verhofstadt, ge laat Daisy met rust! Begrepen?!

KAREL: Maar...

FRANK: (schudt Karel dooreen) Begrepen?!

KAREL: Maar... 't is te zeggen...

FRANK: (luid roepend) BEGREPEN?!

KAREL: (kleintjes, knikt, met piepstemmetje) Ja.

FRANK: (laat Karel los) En zeg me nu waar ze is.

KAREL: (nog met piepstemmetje) Ze heeft vrijaf... Hum... (slikt, kucht, voelt zijn nek, dan met gewone stem) Ze is naar de "koord"... of neen... naar de... euh... "loooort"...

FRANK: Naar "The Lord"? Wat heeft ze daar te zoeken?

KAREL: Weet ik veel. Een vergadering achterna. Ik bedoel...

FRANK: (naar deur toe) Goed, dat zullen we gauw zien. (keert zich om, kwaad tot Karel) En met u reken ik nog wel af, hete pitoe! (Af winkel)

KAREL: Hete... pi... pi... pitoe? Tegen mij? Moest mijn mamaatje dat horen. (haalt de flessen wijn weer van achter zijn rug tevoorschijn)

VERHULST: (staat op, raapt zijn krant op, stopt ze in zijn aktetas) Gek! Stapelgek! En onbeschoft! Uitermate onbeschoft!

KAREL: (jammerend) Begint gij ook al, meneer Verhulst? En ik weet van niks.

VERHULST: Een onbeschofte bruut is hij!

KAREL: Oh... dié.

VERHULST: *(bij Karel, neemt de flessen over)* Hmm... dat ziet er goeie uit.

KAREL: *(nog aangeslagen)* Ik begrijp er niks van. Hij zoekt Daisy en mij wil hij vermoorden. Dat is een aanslag, meneer Verhulst. Een aanslag op mijn jonge leventje. Ik ben nog maar 32.

VERHULST: Ach, gij hebt er niks mee te maken. Het is Verhofstadt. Hij speelt gevaarlijke spelletjes. Dat is alles.

KAREL: Dat is alles?! En dan komen ze bij mij met hun klachten.

VERHULST: Trek het u niet aan, jongeman. Verhofstadt kan er maar voor opdraaien. En nu ga ik aan het werk. *(bekijkt de flessen)* Holala, die zullen smaken.

KAREL: *(haalt een kurkentrekker uit zijn zak tevoorschijn)* Meneer Verhulst, ik heb ook een kurkentrekker mee.

VERHULST: Niet nodig, jongeman. Die heb ik steeds bij me.

KAREL: Oh. *(steekt ontgoocheld de kurkentrekker weer in zijn zak)* Maar ge ziet toch, meneer Verhulst, dat ik aan alles denk.

VERHULST: Jazeker. Heel flink van u. Ik zal dat noteren.

KAREL: Dankuwel, meneer Verhulst. *(naar bureau, neemt er de aktetas van Verhulst)* Ik zal uw tas dragen, meneer Verhulst. *(gaat dan de deur van archiefkamer openen)* Hier, meneer Verhulst.

VERHULST: Dank u. *(bekijkt de flessen nogmaals en gaat lachend af in archiefkamer, Karel volgt hem)*

Stans haastig op uit kuiskot. Zet de recorder op het rek.

STANS: Karel, 'k heb een goe lieke voor u gevonden. *(ziet nu dat hij er niet is)* Karel?

Karel op uit archiefkamer. Doet voorzichtig deur dicht.

STANS: *(begint lied te zingen)* "Oe, oe, oe, oe"

KAREL: *(schrikt)* Hé!!!

STANS: Er zal nogal wat ambiance zijn in de keet. Met uwe *(zingend)* "Oe, oe, oe, olée"

KAREL: Oe oe? Hoe oe oe?

STANS: Da's een tof lieke dat gij kunt brengen. En ik zal u klaarmaken. Ik zal u alle bewegingen leren. Luistert... manneke, da's echt iets voor u. *(zet de recorder, men hoort het refrein)*

'Angeline' Van Peter Koelewijn.

"Oh, Angeline m'n blonde seksmachine
In Benidorm aan de Middellandse Zee
Oh, Angeline m'n blonde seksmachine
Brigitte Bardot telde al niet meer mee
En ieder riep oe, oe, oe, olée"

STANS: (zet recorder af) Da's 't refrein en bij den 'olée' zwiert ge uw armen in de lucht. Zo... oe, oe, oe... (zwiert armen omhoog) ...olée!!! Allee gij ook. Probeer ne keer

KAREL: (doet haar achterna) Oe... oe... oe... (zwiert zijn armen omhoog) ...olée!!!

Maar op dat moment komt een dame op vanuit de winkel. Ze kijkt hoogstverwonderd naar Karel die zijn handen in de hoogte houdt.

KAREL: (kleintjes nu) ...olée... (vlug zijn armen naar beneden)

STANS: Ik zal het eens goed uitwerken. (af kuiskot)

Karel staat er ongemakkelijk bij. Zijn eerste klant. Hij is onmiddellijk nerveus. Komt schoorvoetend naar de dame toe.

KAREL: (gemaakt glimlachend) Dat...euh... euh.. da's 't refrein... van... Koele... euh... wijn. (schept dan moed) Dag madam... euh... mevrouw... euh... juffrouw... euh... allee, ne goeien dag.

DAME: Is dit hier het klachtenbureau?

KAREL: Ja... jaja... 't staat daar op de deur hé. (rent plots naar stoel, schuift die voor het bureau) Maar gaat u toch zitten.

DAME: (gaat zitten) Merci.

KAREL: Gaarne gedaan. (kucht even, haalt diep adem, borst vooruit, gaat nu fier achter "zijn" bureau zitten) En... euh... (plechtig:) Met wat kan ik de jonge madam van dienst zijn?

DAME: Met dit! (neemt uit haar handtas een beha en houdt deze net voor de neus van Karel die schrikt en achteruit deinst)

KAREL: (moet een paar keer slikken) Met...euh... met zoiets?

DAME: (gooit beha op het bureau) Ik krijg hem niet aan.

KAREL: Ge... ge... ge krijgt hem niet aan?

DAME: En gij kunt hem ook niet aan krijgen.

KAREL: Ik? Euh...

DAME: Probeer maar.

- KAREL: Allee, ik moet dat toch niet...
- DAME: Ge krijgt hem nooit dicht.
- KAREL: Oh... euh... ge dient dus een klacht in over die... over dat...?!
- DAME: Die beha deugt niet. De sluiting houdt niet. Schiet altijd los.
- KAREL: Euh... de ritssluiting... ach... *(lacht, denkt dat hij het gevonden heeft)* Ik zie al waar het schoentje wringt.
- DAME: Ik niet. Volgens mij heeft dat weinig weg van een schoen.
- KAREL: De ritssluiting kàn niet houden hé madam, want er is helemaal geen tirette aan. Dat is waarschijnlijk een fabrieksfout, madam. *(legt de beha zo ver mogelijk van zich weg op bureau, neemt balpen)* Ik zal u een bon schrijven voor een nieuwe... euh... een nieuw dinges. *(neemt uit een lade een papier en begint te schrijven)* Madammeke, ge gaat hiermee naar de afdeling... euh... waar ze dat... die... dinges verkopen en ge krijgt een nieuwe... mèt een tirette.
- DAME: Maar meneer, ik heb helemaal geen beha met een tirette nodig.
- KAREL: *(kijkt op)* Oh... euh... dan zònder. *(schrijft verder)* Dat hebben wij ook, madammeke... denk ik. De wetenschap gaat toch met rasse schreden vooruit hé zeg. Jaja, madammeke. *(geeft haar de bestelbon)* Alstublieft. 't Is te hopen dat ge het deze keer goed treft met uwen... euh... uwen dinges...
- DAME: *(staat verwonderd op)* Oh... vooruit dan maar. Ik zal een nieuwe halen. Maar ik zal hem nu eerst passen.
- KAREL: *(staat op)* Ah vaneigens, dat moet ge doen. Ge koopt toch geen citroenen voor appels hé. *(bekijkt beha)* Euh... appels... *(nervus)* Haha... niet persoonlijk bedoeld zenne. Een grapke.

Stans op uit kuiskot met blad papier.

- STANS: Hier, 'k heb 't refrein opgeschreven.
- DAME: Allee dan. Merci hé. *(Af winkel)*
- KAREL: Steeds tot uw dienst! *(moet even blazen)* Goh zeg, da's nog goed meegevallen.
- STANS: Ge doet gij dat goe, menneke. Hier, en dit zult ge ook goed doen. *(geeft hem het blad papier)*
- KAREL: Wa's da?
- STANS: Ge moet dat vanbuiten leren. Ahja, anders kunt ge niet goed plaabakken.

- KAREL: Zou ik dat wel doen? Da's niks voor mij.
- STANS: Ge weet, mijnen nonkel is hier den baas en hij staat erop dat iedere afdeling meedoet. Da's een goei manier om in zijn gunst te komen.
- KAREL: Denkt ge?
- STANS : Zeker weten. Begin maar al van buiten te leren (af kuiskot)
- KAREL: (bekijkt de tekst, leest, probeert het dan vanbuiten, gaat terwijl naar bureau toe, met zijn rug naar deur winkel gekeerd, met brede bewegingen) "Oh, Angeline m'n blonde seksmachine... oe, oe, oe... olée!!! Angeline m'n blonde seksmachine... oe, oe, oe... olée!!!" Ik moet dat goed doen, voor de groten baas.
- Maar ondertussen is Adeline opgekomen vanuit de winkel. Zij is een sullige seut. Ze heeft een ouderwetse boodschappentas bij. Trekt verontwaardigde grote ogen wanneer ze Karel bezig ziet en hoort!
- KAREL: "Oh, Angeline m'n blonde seksmachine... oe, oe, oe... olée!!! Angeline m'n blonde seksmachine... oe, oe, oe... olée!!!
- ADELINE: (slaat verontwaardigd haar hand voor haar mond) Huhum...
- Karel draait zich om, ziet haar. Schrikt.
- KAREL: Oh... euh... ex... excuseer.... Euh... (herstelt zich dan, schept zelfvertrouwen, roept als een echte "dokter") De volgende!
- ADELINE: Dag meneer.
- KAREL: Dag madammeke... zet u, zet u.
- ADELINE: Ja'k, dat ga' k doen. (gaat zitten)
- KAREL: (gaat ook weer zitten) En met wat kan ik u van dienst zijn?
- ADELINE: Meneer, ik ben juffrouw Van Snick.
- KAREL: Van Snick? (denkt na) Waar heb ik die naam nog gehoord?
- ADELINE: Er zijn zoveel Van Snicken.
- KAREL: Jaja.
- ADELINE: Maar ik ben Adeline Van Snick. En zo is er maar één.
- KAREL: (schrikt) Gij zijt...?!
- ADELINE: Ja. Maar zeg gerust Adeline zenne. Ge moet u niet generen.
- KAREL: (stotterend) Ade... Ade... Adelaïde... Van...
- ADELINE: Adeline!

- KAREL: *(begint zenuwachtig aan zijn das te friemelen)* Awel ja... Ade... line...
- ADELINE: Wat is er, meneer? Ge zijt precies ineens niet goed?
- KAREL: Maar... dan zijde gij...?!
- ADELINE: *(kijkt naar de beha)* Oh, maar ik zie het al! *(kwaad)* Foei, meneer, hoe durft ge zulke dingen voren u liggen hebben?!
- KAREL: Voren mij?
- ADELINE: Ge moest beschaamd zijn!
- KAREL: Ah ja... *(merkt nu dat ze het over de beha heeft, wil die vlug verstoppen in de lade waar het seksboekje echter ligt, schrikt wanneer hij die lade open trekt en erin kijkt. Duwt vlug de lade weer dicht en uit nervositeit steekt hij de beha in zijn zak)* Dat... euh... dat heeft niks te betekenen.
- ADELINE: Ik hoop het. Want ge waart hier ook een vuil lieke aan 't zingen.
- KAREL: Maar da was... euh... niks.... Dus... gij zijt... Adeline Van Snick?
- ADELINE: Zeg hé, gij gelooft mij precies niet.
- KAREL: Toch wel, toch wel... euh... en gij komt dus voor een klacht?
- ADELINE: Nee-e, ik kom om te voorkomen dat ik een klacht moet indienen làter.
- KAREL: Pardon?
- ADELINE: Ik ga mij een tipmachien kopen en nu kom ik eerst uwe raad vragen welke de beste zijn.
- KAREL: Oh maar... 't zijn hier allemaal goei. Het grootwarenhuis "Janco" verkoopt geen slechte marchandies.
- ADELINE: Bon, da's dan goed. Want ziet ge, meneer... *(kijkt even rond)* Ik zal u ne keer een geheimpke verklappen.
- KAREL: Een geheimpke?
- ADELINE: Ik heb vanavond een afspraak met iemand.
- KAREL: Ja, dat weet ik.
- ADELINE: Wete gij dat?
- KAREL: Ik bedoel... euh... dat dènk ik.
- ADELINE: 'k Heb een afspraak met een jongeman met wie ik ga trouwen.
- KAREL: *(wordt nu nog meer nerveus)* Jaja, dat weet ik... ik bedoel... dat... euh... dat dènk ik.

- ADELINE: Ik heb namelijk naar een huwelijksbureau geschreven. Mijn papaatje had mij dat aangeraden. “Ge geraakt anders toch nooit van ‘t straat”, zei hij. En hij heeft gelijk. Hij kan ‘t weten. Hij heeft mijn mamaatje ook leren kennen langs zo’n bureau om. Anders was hij ook niet van ‘t straat geraakt.
- KAREL: En... euh... kent ge hem?
- ADELINE: Mijn papaatje? Ah vaneigens.
- KAREL: Ik bedoel: die jongeman met wie ge vanavond een afspraak hebt en waarmee ge gaat trouwen.
- ADELINE: Alleen van een foto die het huwelijksbureau mij heeft opgestuurd. Ik heb hem bij. Kijk. (haalt een foto uit haar handtas, kijkt er naar) Wat een lieve kleine.
- KAREL: (verwonderd) Een lieve kleine?
- ADELINE: (glimlachend, nog steeds naar foto kijkend) Ja, wat een schoon kindeke.
- KAREL: Mag ik die foto eens zien?
- ADELINE: Zeker. (geeft de foto aan Karel) Alstublieft.
- KAREL: Dank u. (bekijkt de foto, schrikt) Lieve hemel! Ik heb de verkeerde opgestuurd!
- ADELINE: Wat zegt ge?
- KAREL: Ik bedoel: die jongeman heeft toch een verkeerde opgestuurd of niet soms? Ze vroegen toch een recente foto? Recent dat nog niet oud is... ik bedoel... allee, waar dat hij op staat gelijk hij is...
- ADELINE: Wat hedde gij nu? En ge ziet ineens zo wittekes.
- KAREL: Niks... niks... Maar allee... da’s toch ne verkeerde foto voor een huwelijksbureau?
- ADELINE: (neemt de foto weer aan, bekijkt hem nogmaals, lacht) Ja, maar hij heeft deze opgestuurd. Toen hij nog een babyken was. Op een schapenvel. In zijn blote billekes.
- KAREL: Maar... dan gaat gij hem vanavond toch niet herkennen?
- ADELINE: Bah neen-ik. Maar ‘k zal ne keer roepen hé. En daarbij, hij zal mij misschien wèl herkennen. Want ‘k heb ook ne foto opgestuurd. Alhoewel ik er daar ook wel wat anders op sta.
- KAREL: Op uwe foto hadt ge nog sproeten.
- ADELINE: (verwonderd) Da’s juist. Hoe wete gij dat?

- KAREL: Euh... meiskes hebben allemààl sproeten op ne foto.
- ADELINE: Ik hoop maar dat hij vanavond niet gekleed is zoals hij hier op staat. Barrevoets tot aan zijne kop. Dat zou een schandaal zijn hé.
- KAREL: Ja, dat zal wel.
- ADELINE: Maar zeg nu ne keer, is dat niet lief van hem, zo ne foto op te sturen?
- KAREL: Jaja, héél lief. 't Moet heel zekers ne lieve gast zijn.
- ADELINE: Hij heeft dat expres gedaan. Daar steekt vast en zeker een bedoeling achter.
- KAREL: Welke bedoeling?
- ADELINE: Ik durf er mijn kop op verwedden dat hij zot is van kinderen.
- KAREL: Denkt ge?
- ADELINE: En dat is de bedoeling die erachter steekt. Hij wil mij laten zien dat hij een hoop kinderen wilt.
- KAREL: Allee gij.
- ADELINE: Maar meer dan vijf mag hij er me niet maken.
- KAREL: Vijf?!
- ADELINE: (stopt de foto in haar handtas, staat op) Allee, dan ga ik maar ne keer om een tipmachien.
- KAREL: Ja... euh... doe dat. (staat op)
- ADELINE: Dus, alle tipmachienen zijn goei?
- KAREL: Jazeker, jazeker. Maar... euh...mag ik u wat vragen?
- ADELINE: Bah ja.
- KAREL: Dat tipmachien, is dat misschien een cadeauke voor hem?
- ADELINE: Nee, jong. Maar... (verlegen) Ge moet weten... Ik durf hem niet zo goed aan te spreken. Surtout lieve woordjes, daar heb ik de ballen verstand van. En daarom wil ik een schone liefdesbrief tippen en die vanavond aan die jongen geven.
- KAREL: Maar een met de hand geschreven brief is toch veel persoonlijker?
- ADELINE: Och jong, hij zou mijn geschrift niet kunnen lezen. 'k Heb een wreed kattengeschrift, zenne.
- KAREL: Ah zo. (komt schoorvoetend bij haar) Wel... euh... Adeline... allee, ik bedoel: juffrouw...

ADELINE: Zeg maar Adeline, ge zult uwe mond niet scheuren.

KAREL: Adeline... ik hoop dat g'het goed zult treffen.

ADELINE: Merci. Weet ge wat? 'k Zal hem de complimenten doen.

KAREL: Euh... ja... daar zal hij heel content mee zijn.

ADELINE: Zeg, kadee, zijt gij getrouwd?

KAREL: Euh... neen.

ADELINE: En hoe oud zijt ge?

KAREL: 32.

ADELINE: Al 32! Allee gij!

KAREL: Jamaar, ik ben een jaar ziek geweest.

ADELINE: 32... da's juist gelijk mijn lief.

KAREL: Ja, dat weet ik... ik bedoel: dat dènk ik.

ADELINE: Zeg, jongske, als ge nog niemand hebt, dan moet ge ook ne keer naar zo'n bureau schrijven. Anders blijft ge op straat lopen. Luister naar mijne goei raad, pitteke.

KAREL: Oh maar, ik heb al een lief.

ADELINE: Ah bon. Allee, zoveel te beter voor u.

KAREL: Ik moet haar vanavond ook zien.

ADELINE: Ah maar gij! Is 't waar?! Allee begot, dan kunnen mekaar misschien nog tegen 't lijf lopen.

KAREL: Jaja, tegen 't lijf... da's goed mogelijk.

ADELINE: Zeg, maar ge moet toch een andere plastron aandoen, zenne.

KAREL: (bekijkt zijn das) Is deze dan niet goed?

ADELINE: Hij trekt op niks.

KAREL: Neen? Welja... euh... ik zal mij dan een andere kopen hé.

ADELINE: Nog ne keer merci voor de inlichting hé meneer.

KAREL: Zeg maar Karel.

ADELINE: Karel?! Mijn lief noemt ook zo. Da's ne schone naam hé. Karel. Karel Troch heet hij. (Af winkel)

KAREL: *(als aan de grond genageld, tot zichzelf:)* Ja... dat weet ik... *(schudt even met zijn hoofd)* Zij... hiér?! *(lacht dan)* Hmm... ze ziet er niet mis uit.

Robert komt binnen gestormd vanuit winkel.

ROBERT: *(kwaad)* Karel, wat hebt gij te zeggen?! *(Geen reactie van Karel, hij staat te dagdromen - roept luid)* KAREL!

KAREL: *(ontwaakt)* Euh... wàt?

ROBERT: Zeg, staat gij hier nu te dromen of wat is dat met u?!

KAREL: Wie? Wat? Hoe?

ROBERT: Gij hebt verdomme de man van Daisy op mij afgestuurd!

KAREL: Oh dié, chef.

ROBERT: Ja, dié!

KAREL: En dan, chef?

ROBERT: Waarom hebt ge dat gedaan?

KAREL: Omdat hij naar u vroeg, chef. En eerst dacht hij dat ik u was.

ROBERT: Ja, dat kan ik me wel voorstellen dat hij naar mij vroeg.

KAREL: Hebt ge hem gezien, chef?

ROBERT: *(loopt zenuwachtig heen en weer)* Natuurlijk niet!

KAREL: Dan moet hij u mislopen zijn, chef.

ROBERT: Verdomme, hij màg mij niet zien!

KAREL: Waarom niet, chef?

ROBERT: Omdat er niets goeds kan van komen!

KAREL: Dat begrijp ik niet. Als iemand naar u vraagt, dan wilt dat toch zeggen dat die persoon u moet zien.

ROBERT: Die halve gare gaat me vermoorden!

KAREL: Oesje

ROBERT: Hij kwam daar als een wildeman The Lord binnen gestoven, roepend en tierend tot bij de barman om te vragen waar zijn vrouw was.

KAREL: Maar dan moest hij ù toch niet hebben, chef? Mij vroeg hij ook al naar Daisy.

ROBERT: In deze situatie begreep ik meteen dat, als hij naar Daisy vroeg, hij ook MIJ moest hebben.

- KAREL: Nee, daar begrijp ik geen snars van.
- ROBERT: Ik ben dan nog op tijd kunnen wegrennen met Nicole. Ik vertrouwde het spelletje niet.
- KAREL: Welk spelletje?
- ROBERT: Maar ik hoorde die chimpansee nog net tegen de barman zeggen dat haar chef hem had verteld dat ze naar The Lord was gegaan. Ik wist meteen dat jij dat waart.
- KAREL: *(trots)* Zei hij dat: ik haar “chef”?
- ROBERT: En nu wil ik van u weten waarom jij hem dat hebt wijs gemaakt.
- KAREL: Omdat het zo is. Daisy is naar de looort
- ROBERT: Wat zegt jij daar?
- KAREL: Naar de loooòrt.
- ROBERT: Is zij hier dan niet?
- KAREL: Neen, ze heeft vrijaf genomen. Ze ging naar u toe. Naar die vergadering met meneer Waterschoot.
- ROBERT: Lieve hemel!
- KAREL: Hebt ge haar dan niet gezien?
- ROBERT: Neen.
- KAREL: Ze is misschien nog onderweg.
- ROBERT: *(zenuwachtig)* Wat een toestand!
- KAREL: Maar... wat ik helemaal niet begrijp... *(nadenkend)* Gij gaat naar een vergadering met meneer Waterschoot... Daisy komt u achterna... haar man gaat Daisy achterna... Daisy is er niet... Haar man mag u niet zien... en jij vlucht weg met een zekere Nicole, want ge vertrouwt het spelleke niet... *(denkt nog eens dieper na, bekijkt dan Robert)* Is dat dan zò'n belangrijke vergadering, chef?
- ROBERT: *(roept)* Jà, het is een belangrijke vergadering!
- KAREL: Dacht ik wel. Hier gaat alles goed, chef. Ik heb al één klacht opgelost en ervoor gezorgd dat er een tweede klacht niet geklaagd zal worden.
- ROBERT: Ik heb de indruk dat het niet zo goed zal blijven gaan, vandaag.
- KAREL: Wilt ge mij nu excuseren, chef. Terwijl jij hier nu toch zijt, kan ik even naar de afdeling herenkleding.
- ROBERT: Zijn er daar ook klachten over?

KAREL: Neen, maar ik ga mij een nieuwe plastron kopen, chef. (Karel naar deur winkel)

Nicole op. Hij botst bijna op haar.

KAREL: Oh pardon. Welgekomen, juffrake. (wijst naar Robert) Meneer daar zal uw klacht wel behandelen, juffrake. (Af winkel)

NICOLE: (kijkt verwonderd Karel na, kijkt dan naar Robert) Wie is die knul?

ROBERT: Mijn klerk.

NICOLE: Hoe moet het nu verder, Robert?

ROBERT: Het beste is dat we meteen het hazenpad kiezen.

NICOLE: Ik hou niet van zulke toestanden. Waarom moesten we hals over kop wegrennen toen die getatoeëerde wildeman naar zijn vrouw kwam vragen?

ROBERT: Ik zal het u allemaal wel eens uitleggen, schat.

Verhulst op uit archiefkamer. Hij heeft een glas wijn in zijn hand.

VERHULST: Ah, meneer Verhofstadt. Wat blij u te zien.

ROBERT: (verveeld, stil tot Nicole:) Lieve hemel, die ook nog. (overdreven vriendelijk tot Verhulst:) Ik ben ook blij u te zien, meneer Verhulst! (neemt Nicole terzijde, fluistert:) Ik kom dadelijk, schat. Ik moet dat vervelend heerschap even zien weg te krijgen.

NICOLE: Maar Robert...

ROBERT: (bij Verhulst, geeft hem een schouderklop, overdreven vriendelijk) Mijn beste meneer Verhulst! Hoe gaat het er nog mee?!

VERHULST: Er is iemand naar u op zoek.

ROBERT: (terwijl hij Verhulst de archiefkamer induwt) Dat weet ik, dat weet ik. (beiden af archiefkamer)

NICOLE: (woedend) Ooh!!!

Daisy op uit winkel.

DAISY: Zo... wie we hier hebben. Zeg, waart gij het niet met wie Robert daarnet The Lord uitvluchtte?

NICOLE: Ja. Hoe weet gij dat?

DAISY: Ik heb jullie gezien.

NICOLE: Ge waart ons dus aan 't bespieden.

DAISY: Zo zoudt g'het kunnen noemen.

NICOLE: Wie zijt gij?

DAISY: Ik ben hier de secretaresse.

NICOLE: *(monstert Daisy)* Zo... zijn secretaresse.

Robert op uit archiefkamer. Schrikt even bij het zien van Daisy.

ROBERT: Daisy?! Gij hier!

DAISY: *(kwaad)* Ja, ik hier! Nadat ik u kwam opzoeken in The Lord! Maar ge waart er al met dié daar!

NICOLE: *(bekijkt argwanend Robert)* Hola... 't zit dus zo.

ROBERT: Daisy, weet ge wel dat uw man achter u aan zit?

DAISY: Ja, dat weet ik. Net toen ik uit mijn auto wilde stappen, zag ik hem lopen.

ROBERT: Hij is razend.

DAISY: En wat doet zij hier?

ROBERT: Dat is Nicole. Ik zal het je allemaal uitleggen.

DAISY: Me uitleggen?! Eerst brengt ge al die tijd mijn hoofd op hol. We storten ons samen in een avontuur...

ROBERT: Daisy... alstublieft...

DAISY: Ja, ze mag het horen! Maar nu ben ik plots lucht voor u. *(Kwaad roepend:)* Ik heb er genoeg van! *(af dactylokamer)*

NICOLE: *(op haar beurt woedend bij Robert)* Gij hadt dus ook met hààr te doen?!

ROBERT: *(weet niet meer waar hij het heeft)* Euh... een heel klein beetje maar. Een ietsie pietsie... niet de moeite. Een.... Ik leg het u wel uit. Maar eerst moet ik het hààr uitleggen. *(vlug af dactylokamer)*

NICOLE: *(luid roepend)* Ik heb er òòk genoeg van!

Frank op uit winkel.

FRANK: Waar is ze?!

NICOLE: Gij?!

FRANK: Weet gij waar mijn vrouw is?

NICOLE: Wordt gij ook bedrogen, misschien?

FRANK: Ja, mijn vrouw bedriegt mij al een hele tijd met haar baas.

NICOLE: Werkelijk?

- FRANK: Ik ga eens en voorgoed afrekenen met die twee.
- NICOLE: Ach man, stelt u niet zo aan. *(dicht bij hem, heeft duidelijk een plannetje)* 'k Zal u eens iets zeggen.... mijne vriend bedriegt me ook al een hele tijd. Met zijn secretaresse.
- FRANK: En doet gij daar niks tegen?
- NICOLE: Ja, ik ga er wat aan doen. Ik begin ook een avontuurtje om hem jaloers te maken.
- FRANK: Jaloers? Maar mens toch, het zal haar geen barst kunnen schelen. Ik beteken niks meer voor haar.
- NICOLE: Dat weet gij nog niet. Ge maakt haar stikjaloers en ge doet net of zij lucht voor u is. Er volgt daarop misschien een hevige ruzie, maar daarna komt alles weer goed. Ze heeft haar lesje dan geleerd. Gij belooft haar dat gij uw vriendinnetje laat gaan en zij op haar beurt dat ze een einde maakt aan haar buitenechtelijk avontuurtje.
- FRANK: Daar zit misschien wel iets in... alhoewel...
- NICOLE: Wat gaat ge anders doen? Wat bedoelt ge met afrekenen? Ge gaat toch geen stommiteit uithalen, zeker? Nee, jong, ge zegt haar gewoon dat ge alles weet en dat het u geen sikkepit kan schelen. Dan bàrst ze.
- FRANK: Jaja... maar ik moet eerst iemand vinden.
- NICOLE: *(streelt zijn arm)* Luister, aangezien ik in hetzelfde schuitje zit als gij... begrijpt ge?
- FRANK: Oh juist. *(snapt het dan, verwonderd)* Gij?!
- NICOLE: Precies. *(neemt zijn hand)*
- FRANK: Maar... ik weet zo niet. Het komt allemaal nogal onverwacht.
- NICOLE: Het is nu of nooit.
- FRANK: *(aarzelt eerst even, dan:)* Goed, ik doe het. *(monstert haar)* Tenslotte zijt gij wel een lekker stuk.
- NICOLE: *(vleit zich tegen hem aan)* We maken er samen een gezellige dag van.
- FRANK: Maar ik zou toch graag weten waar ze nu eigenlijk is.
- NICOLE: Daar, in dienen bureau.
- FRANK: *(maakt zich los van Nicole)* Ze is dus tòch hier! Ik ga het haar eerst zeggen.
- NICOLE: Doe maar. Ik wacht u buiten. *(geeft hem een kus en gaat af winkel)*

FRANK: (blijft nog even glimlachend, genietend van de kus, staan, kijkt dan naar deur dactylokamer, weer kwaad) Zo... madam de secretaresse.

Daisy en Robert komen op dactylokamer

DAISY: Neen, neen en nog eens neen!

ROBERT: Maar Daisy, luister nu toch even.

Ze zien nu pas Frank. Ze schrikken.

ROBERT: (meteen in paniek) Ik ga naar meneer Verhulst. (vlug af archiefkamer)

FRANK: (gemaakt rustig, met handen in zakken) Amai zeg... (doelt Robert) Zit die klerk u ook al achterna?

DAISY: Klerk? Oh... ge bedoelt... Euh... dié... Frank, weet ge het?

FRANK: Ja. Alles.

DAISY: Het... het spijt me, Frank.

FRANK: (nog steeds "heel rustig") Het hoeft u niet te spijten. Ik ga ermee akkoord.

DAISY: (verwonderd door zijn houding) Oh ja? En... ge zijt niet kwaad?

FRANK: Neen.

DAISY: Frank... maar allee... schiet gij dan echt niet in een franse colère?! Zo ken ik u niet.

FRANK: We gaan het heel eenvoudig oplossen, meiske. Houdt uwe minnaar. Ik wens u veel succes.

DAISY: Wàt?!

FRANK: Ja, houd hem. Daarbij, ik heb ook iemand.

DAISY: Frank, dat meent ge niet.

FRANK: Dat meen ik zéker. Ze wacht buiten op mij. En laat ons nu mekaar niks meer in de weg leggen. Oké?

Karel op uit winkel. Hij heeft een nieuwe das aan.

KAREL: (fier) Wat vinden jullie van mijn nieuwe plastron? (ziet dan Frank en schrikt)

FRANK: (naar Karel) Welwelwel...

KAREL: (paniekerig glimlachend) Hebt ge haar gevonden? (deinst achteruit) Ge gaat me toch weer niet dooreen schudden zeker?

FRANK: (neemt rustig Karel bij de arm en leidt hem tot bij Daisy) Durft ge nu plots niet meer bij uw liefje gaan?

KAREL: Maar...

FRANK: *(duwt Karel brutaal tegen Daisy aan)* Vooruit, vrijen jullie er maar op los!

DAISY: Luister nu eens, Frank.

FRANK: *(kwaad roepend, komt tussen Daisy en Karel, die zich wegtrekt)* Houdt uwen bek, gij!

DAISY: Gaat ge weer beginnen brullen?!

FRANK: Ik wil niks meer met u te maken hebben! Gij slet!

DAISY: Wàt?!

KAREL: *(probeert nu paniekerig en stuntelig de gemoederen te bedaren, komt tussen hen beiden in)* Euh... zijn er klachten?

FRANK: Vooruit, kus hem nu maar onder mijn ogen als ge dat durft! Nu ik toch alles weet, hoeft ge het niet meer in 't geheim te doen!

DAISY: Maar Frank, in godsnaam!

KAREL: *(roept, uit pure paniek, net hetzelfde)* Maar Frank, in godsnaam.

FRANK: *(streng gebiedend)* Kus hem!

DAISY: Ge zijt verkeerd, Frank!

KAREL: *(idem)* Ja, ge zijt verkeerd, Frank.

FRANK: Of zal ik me toch maar eerst omdraaien?

DAISY: Hou nu op!

KAREL: *(idem)* Ja, hou nu op!

FRANK: *(dreigend)* Voor de laatste maal! Kus hem! Vrij hem op!!!

DAISY: *(het wordt haar teveel, buiten zichzelf)* Goed dan!!!

KAREL: *(zonder nadenken, zegt zelfde)* Ja, goed dan!!!

Plots grijpt Daisy Karel vast.

KAREL: Ik bedoel... hela!!!

Daisy sleurt Karel achteruit, zodat hij boven op het bureau terecht komt. Daar kust ze hem op de mond.

FRANK: Dat is al veel beter, madam Verhofstadt! *(kwaad af winkelt)*

De kus duurt nog verder. Karel ligt languit op het bureau met armen en benen te spartelen.

Stans komt op uit haar kuiskot. Ziet het duo op bureau liggen. Zet recorder aan en begint mee te zingen: "Ik krijg een heel apart gevoel van binnen" – van Corry Konings.

Ik krijg een heel apart gevoel van binnen
Als jij me aankijkt lieve schat
Wat moet ik zonder jou beginnen?
Hoor je 't bonzen van mijn hart?
Ik krijg een heel apart gevoel van binnen
Al raak ik jou maar even aan
Dan wordt 't warm en koud van binnen
Ik kan niet zonder jou bestaan

Ondertussen valt het

DOEK

TWEEDE BEDRIJF

VOLGT ONMIDDELIJK OP HET VOORGAANDE

Wanneer het doek opgaat is Daisy Karel nog aan het kussen. Karel ligt nog steeds te spartelen. Uiteindelijk laat ze hem los. Karel komt moeizaam van het bureau. Daisy gaat kwaad aan de deur naar de winkel staan.

KAREL: (snakt naar adem) Amai.

STANS: Jawatte... gij?! Karel?! Zijde gij da?

KAREL: (staat er ongemakkelijk bij, kuist zijn mond af) 'k Vraag het mij ook af.

STANS: Maar gij zijt nen echte loverboy. Wacht 'k heb da lieke. (duwt recorder in) **"Greatest Lover – Luv"**. Ze zingt mee:

Hey hallo, so you're the greatest lover,
Hey hallo you're such a sexy thing
Come let's sing and let us dance all night
You make me feel, yeah, feel alright

Hey hallo, so you're the greatest lover,
Hey hallo you're such a sexy thing
Come let's sing and let us dance all night
You make me feel alright...

Stans duwt recorder uit

STANS: (klopt Karel op zijn schouder) Goe bezig, jong. Goe bezig. (af in kuiskot)

DAISY: Zo, als meneertje absoluut wil dat ik vrij.

KAREL: (snakt naar adem, in de war) Ik heb helemaal niks gewild.

DAISY: Hèm bedoel ik.

KAREL: En juist nu ik op het punt sta te trouwen. (gaat uitgeteld op de stoel zitten)

DAISY: Trouwen?! Gij?! Dat meent ge niet.

KAREL: Dat meen ik zeker. En nu verplicht ge mij met u te flipperen.

DAISY: Flipperen? Oh... flirten wilt ge zeggen.

KAREL: Awel ja, flipperen. Allee, stelt u nu voor dat Adeline juist was binnengekomen.

DAISY: Adeline?

- KAREL: Mijn aanstaande. Zij is een klant. Ze is daarnet hier geweest om een tipmachien te kopen.
- DAISY: Ik wist niet dat gij verloofd waart.
- KAREL: Dat ben ik ook niet. Dat zal ik vanavond pas zijn.
- DAISY: Hoezo? En ge gaat trouwen?
- KAREL: Onze ontmoeting gaat via een huwelijksbureau. En 't is voor vanavond. Om acht uur op het terras van de "Snoepie Snoepie".
- DAISY: Amai, da's goe nieuws. Zeg maar, Karel, ik zou in ieder geval eerst tweemaal nadenken alvorens in het bootje te stappen.
- KAREL: Wij gaan de bus nemen.
- DAISY: Maar ik wens u toch veel succes, Karel. En nogmaals, het spijt me echt van die "aanranding".

Robert op uit archiefkamer..

- ROBERT: Is die wilde getatoeëerde indiaan-op-oorlogspad weg?
- DAISY: (kwaad) Ja.
- ROBERT: En waar is Nicole?
- DAISY: Hoe durft gij dat aan mij te vragen?!
- ROBERT: Alstublieft, Daisy, begin nu niet moeilijk te doen. Luister... euh... ik laat u vrij. Ik heb er eens goed over nagedacht. Er zou toch alleen maar narigheid van komen. Eigenlijk is er die nù al. We hebben het samen goed gehad. Oké, bedankt daarvoor. Ge weet toch dat het niet kon blijven duren.
- DAISY: (imiteert hem) "Ik laat u vrij. Bedankt." Is dat alles wat ge te zeggen hebt?!
- ROBERT: Euh... voorlopig wel, ja. En ik moet nu Nicole zien te vinden. Ze wacht waarschijnlijk in de auto. (vlug af winkel)
- DAISY: De schoft! Mij laten vallen als een ijsblok! Alleen maar omdat mijn man er achter gekomen is! En nu, van de ene dag op de andere, heeft hij iemand anders! Ik ga gillen!
- KAREL: Wat gaat ge doen?
- DAISY: Gillen! Mag ik gillen, chef?
- KAREL: Euh... Awel ja, waarom niet.
- DAISY: Goed dan. (Gilt luid en lang)

KAREL: *(schrikt, krimpt ineen. Wanneer ze gedaan heeft, staat hij voorzichtig op, bekijkt haar een ogenblik)* Is 't nu over?

DAISY: Ja, maar nu moet ik dringend een kop koffie drinken. *(Af winkel)*

KAREL: Ik geloof dat ik daar ook dringend aan toe ben. *(gaat achter het bureau zitten, neemt de thermos uit zijn boekentas)*

Adeline op uit winkel. Ze heeft een draagbare typemachine bij. Karel stopt vlug zijn thermos weer weg.

ADELINE: Voilà, meneer, 'k heb mij een tipmachien gekocht. *(zet typemachine op het bureau, doet er het deksel af)*

KAREL: Euh... het ziet er een goeie uit.

ADELINE: Ik kon niet slecht kiezen hé. G' hebt zelf gezegd dat het hier allemaal goei zijn.

KAREL: Ja. Jaja, da's zeker. Ge zult er niet over te klagen hebben.

ADELINE: Maar er is wel een klein probleemke.

KAREL: Welk?

ADELINE: Ik kan niet tippen.

KAREL: Oh maar... dat is helemaal niet moeilijk.

ADELINE: Kunt gij tippen?

KAREL: Euh... nee... *(maar herstelt zich meteen, fier)* Ik bedoel: jà... ik kan tippen.

ADELINE: Allee gij.

KAREL: Ik kan àlles.

ADELINE: Alles?

KAREL: Ja... àlles...

ADELINE: Amai, dan zal uw vrouw het goed treffen.

KAREL: Jaja... jaja... dat zal ze.

ADELINE: Zeg, dan kunt gij ook liefdesbrieven schrijven?

KAREL: *(krijgt het nu wel benauwd, staat op)* Euh... wel ja... waarom niet...

ADELINE: Wilt gij er dan ene voor mij tippen?

KAREL: Voor u?

ADELINE: Voor mij... voor hem.

- KAREL: Ah ja... maar.... zoiets moet toch strikt persoonlijk zijn.
- ADELINE: Ik zou niet weten wat ik daar allemaal moet inzetten. Ik heb van z'n leven nog genen brief geschreven en zeker genen naar een lief. (bekijkt hem, smekend) Toe... allee toe... alstublieft...
- KAREL: (heeft het nu moeilijk, frutselt aan zijn jasknopen) Wel... euh... om u de waarheid te zeggen... euh... een liefdesbrief heb ik eigenlijk ook nog nooit gemaakt.
- ADELINE: Maar gij kunt het toch? Ge zegt zelf dat ge alles kunt.
- KAREL: Ja, da's waar... euh... awel, goed dan. Ik zal het voor u doen.
- ADELINE: Merci zenne. Ik ga ondertussen naar de beenhouwerij. Mijn papaatje moet een heleboel vlees hebben voor in zijn diepvries. (naar deur winkel, maar keert zich nog eens om) Oh, maar g' hebt al een nieuwe plastron aan.
- KAREL: Ja... Wat vindt ge ervan?
- ADELINE: Hij trekt ook op niet veel. Maar 't is toch al een beetje beter. Tot subiet. (Af winkel)
- KAREL: Tot subiet... (kijkt naar zijn das) Trekt ook op niet veel? (gaat zitten, bekijkt de schrijfmachine) Een liefdesbrief? Voor mijn eigen dan nog wel. Wat moet ik daarin zetten? (neemt een blad papier uit een lade) 'k Zal maar een klein velleke papier pakken, dan moet ik niet zoveel tippen. (rolt het blad in de typemachine, denkt even na, begint dan te typen, maar zijn vingers schieten tussen de toetsen, zegt mee:) "Beste..." neen... "liëfste Karelken"... (denkt na, typt dan:) "Hoe gaat het met uw mamaatje? Met mijn papaatje gaat het goed" (kijkt op) Maar dat is toch gene liefdesbrief. Daar moeten lieve woordjes in staan zoals... Ja... zoals wàt eigenlijk? (heeft een idee, trekt lade open, neemt er het seksboekje uit, bladert erin) Hier staan precies een paar schone zinnekes. (legt het boekje open naast zich en typt een tekst af) "Lievelling, met je blauwe ogen..."

Dame op uit winkel. Ze heeft een andere beha bij.

- DAME: (gooit de beha op de typemachine) Meneer, ik ben niet tevreden met de gang van zaken hier.
- KAREL: (kijkt op) Pardon?
- DAME: Ik wil precies die soort met dat motief en geen ander. En wat constateer ik? Die hebben allemaal een slechte sluiting. Ik heb deze gepast en het is net hetzelfde als bij de vorige. Hij schiet altijd los.
- KAREL: Oh... euh... ik zal u een bon schrijven voor een andere.
- DAME: Neen, dat gaat ge nièt! Gij gaat mijn geval onderzoeken!

- KAREL: Euh... uw geval onderzoeken?
- DAME: Waarschijnlijk zit er een fabrieksfout in die hele partij.
- KAREL: Euh... ja.. dat kan wel...
- DAME: Dus, ge moet die partij onderzoeken vooraleer er nog meer ontevreden klanten met klachten komen aandraven.
- KAREL: Ja... euh... daar hebt ge wel gelijk in.
- DAME: Waar wacht ge dan nog op?! Overtuig uzelf. Doe hem aan.
- KAREL: Wablieft?!
- DAME: Of neem een persoon die hem aantrekt in uw bijzijn, zodat ge een verslag kunt opmaken.
- KAREL: (veert op, slikt een paar maal, stottert) Ie... iemand... aa... aandoen... in... mijn bijzijn?
- DAME: Precies. Iemand van het personeel. Een verkoopster of zo.
- KAREL: Een verkoopster?!
- DAME: Hoe kunt ge anders weten wàr de fout precies ligt?
- KAREL: Ja... euh... dat is waar.
- DAME: Wel, ge zijt hier toch de chef. Neem initiatief. Het is in het belang van de zaak. Hou dat goed voor ogen!
- KAREL: (terwijl hij naar de beha kijkt) Ja... ik moet dat voor mijn ogen houden... (neemt de beha voorzichtig tussen duim en wijsvinger)
- Stans op uit het kuiskot. Karel houdt de beha onmiddellijk achter zijn rug.
- STANS: Ja, sorry da'k altijd stoor, maar ik ga ne keer kijken op de afdeling van de carnavalkostuums of daar niks te vinden is dat kan dienen voor onze nummers.
- KAREL: Ja, zo kunt ge niet optreden.
- Verhulst op uit archiefkamer. Hij is reeds licht aangeschoten. Hij heeft een fles wijn mee. Nu moet Karel zich van hem wegdraaien opdat hij de beha niet zou zien.
- STANS: Ah Verhulst... heeft mijn nonkel u nog ne keer gestuurd? Goeie wijn, zeker?
- VERHULST: Hmm... héle goeie wijn Maar nu heb ik Daisy nodig voor een klein probleemke.
- KAREL: (ongemakkelijk met de beha achter zijn rug) Daisy is gaan koffie drinken in de refter, meneer Verhulst.

VERHULST: Oh, dan wacht ik wel. *(Staat aan bureau, kijkt naar het blad in de typemachine)* Wat zijt gij aan het tippen?

KAREL: Euh... wilt gij dit misschien verder afwerken, meneer Verhulst, terwijl ge op Daisy wacht? Zo kan ik ondertussen madam hier bedienen.

VERHULST: Met alle plezier.

KAREL: Dankuwel, meneer Verhulst. Daar, tik die bladzijde maar over.

VERHULST: Ja, chef.

KAREL: *(fier omdat Verhulst "chef" tegen hem zei)* Hmm, jazeker. Ik ga nu efkes met madam naar de afdeling van... euh... de dinges. Kom, madammeke, we zullen er wel iets op vinden. *(Komt vanachter bureau, laat de dame voorgaan)*

DAME: Een chance dat ge mij nog treft. *(Afwinkel)*

KAREL: Jaja. *(Afwinkel)*

VERHULST: *(zet de fles wijn op het bureau, wil gaan zitten maar stoot hierbij het seksboekje van het bureau, hij raapt het op, gaat zitten)* Oei, welke bladzijde was het nu? *(ziet nu welk boekje het is)* Potver...! Maar dat... dat is... *(kijkt naar de uitgang waar Karel is weggegaan)* Hij is zeker geen groentje! Zo. Zozo.

STANS: Wat was hij aan het tippen misschien? *(komt aan bureau om te kijken, ziet het boekje, schrikt)* Hola Pola!!!! De sexy-lover laat er ook geen gras over groeien vanals hij een lief heeft.

Stans gaat de recorder opzetten. (Middle of the Road – Chirpy Chirpy cheep cheep)

Last night I heard my momma singing this song
Ooh wee chirpy chirpy cheep cheep
Woke up this morning and my momma was gone
Ooh wee chirpy chirpy cheep cheep
Chirpy chirpy cheep cheep chirp

Robert op uit winkel.

ROBERT: *(kwaad tot Stans)* Zijt ge daar nu nog altijd mee bezig?!

STANS: *(zet recorder af, maar zingt verder)* 't Is daar in da boekske van chirpy chirpy cheep cheep... chirpy chirpy cheep cheep... *(en zo gaat ze 'swingend' naar de deur van de winkel)* ... chirpy chirpy cheep cheep... *(af)*

ROBERT: *(kijkt haar na)* Die is helemaal geschift. *(gepikeerd)* En Nicole is verdorie nergens te vinden. *(ziet Verhulst aan het bureau zitten, bezig met de typemachine)* Meneer Verhulst, wat doet die schrijfmachine op mijn bureau?

VERHULST: Oh... euh... uw klerk was er mee bezig. En ik werk dit even af.

ROBERT: Dat moet jij toch niet doen?

VERHULST: *(houdt het boekje dicht bij hem, gluuert ernaar)* Geeft niet... geeft niet... Zoiets als dit? Met alle plezier. Met alle plezier.

ROBERT: Geen typemachines op mijn bureau! Daar dient de dactylokamer van Daisy voor.

VERHULST: Geeft niet, meneer Verhofstadt. Dan doe ik daar wel verder. Geeft niet. Geeft niet. *(staat op, legt het deksel op de typemachine)*

ROBERT: Trouwens, is Daisy er niet?

VERHULST: Ze is gaan koffie drinken.

ROBERT: Goed, dan ga ik naar haar toe. Ik moet haar dringend spreken. Voor de rest alles in orde, meneer Verhulst?

VERHULST: *(gluurt weer naar het boekje)* Jazeker. Jazeker.

ROBERT: Tot straks dan. *(Afwinkel)*

VERHULST: *(bladert in het boekje)* Met alle plezier. Met alle plezier. *(stopt het boekje in zijn zak, zet de deur dactylokamer open en gaat af met typemachine, komt terug zonder typemachine)* Ik zou begot het voornaamste nog vergeten. *(neemt de fles wijn en gaat ermee af dactylokamer, doet de deur dicht)*

Karel en de dame op uit winkel. Karel draagt een "naakte, vrouwelijke" mannequinpopp onder de arm. Hij plaatst deze in het midden. De dame heeft de beha bij.

DAME: Zo, nu zult ge gauw merken wat er aan scheelt.

KAREL: Hebt ge gezien hoe de mensen me aankeken?!

DAME: Met een mannequinpopp werken is toch de normaalste zaak in een warenhuis met kledingafdeling.

KAREL: Jaja, maar deze is bloot. Van onder tot boven. Moest mijn mamaatje dat weten. En Adeline...

DAME: Zijde jij dan waarlijk zo nen bleu?

KAREL: Ik.. euh... *(bekijkt de pop)* Ik ga haar toch een beetje kleden.

DAME: Haar kleden?! Maar ze moet zij toch niet aangekleed worden om een beha te passen?!

KAREL: Tochwel... tochwel... Vanonder een beetje. *(neemt uit zijn boekentas de grote keukenhanddoek en bindt die om het middel van de pop)*

DAME: Maar bezie dat nu!

KAREL: Zo, dat is al veel beter.

DAME: (reikt hem de beha aan) Hièr gaat het om. Doe hem aan en zie of de sluiting goed houdt.

KAREL: (neemt voorzichtig de beha, het zweet barst hem uit) Zou... euh... zoude gij dat niet doen? Gij zijt dat toch gewoon.

DAME: Ik laat het aan u over. Het is uw verantwoordelijkheid.

KAREL: Ja... precies... euh... (plots, vliegensvlug, doet hij de beha rond de pop en doet die achteraan vast. Doch de beha hangt onder de buste, in midden van de buik) Voilà, ziet ge nu. Hij is dicht. De sluiting houdt.

DAME: Natuurlijk. Maar daar moet hij niet hangen.

KAREL: Oh... euh... dan moet ge hem gewoon wat naar omhoog duwen tot hij goed hangt.

DAME: De borsten moeten erin, dat weet ge toch.

KAREL: Jaja, natuurlijk, dat moet er allemaal nog in.

DAME: Doe het dan. Als de borsten erin zitten, dan spant hij en schiet hij vanachter los.

KAREL: Juist. Ja vaneigens... da's zeker... maar... euh... zoude gij dat niet beter doen? Ik moet die twee... euh... dingies... toch niet aanraken... ik wil zeggen...

DAME: Wat voor ne vent zijde gij eigenlijk?

KAREL: Ik... euh... ik ben een gentelvent. Ik... ik raak die niet aan.

DAME: Ook niet van een doodgewone pop?

KAREL: Euh... het gaat hem om 't principie... ja...

DAME: Maar ik snap het al. Gij hebt niks over voor uw cliënteel. Goed. Dan ga ik maar. En ik zet hier van z'n leven gene voet meer binnen. "Janco" kan voor mijn part de pot. En ik ga het rond bazuinen aan iedereen die het horen wil welke verschrikkelijke slechte winkel dit is. (woedend af winkel)

KAREL: Maar allee zeg... (bekijkt de pop, probeert nu toch moeizaam de beha wat naar omhoog te duwen om de borsten erin te krijgen)

Adeline op winkel. Kijkt verbouwereerd naar wat Karel aan het doen is.

ADELIN: Goeie genade! Wat voor vuile manieren zijde gij hier aan 't uitsteken?!

KAREL: (schrikt, gaat vlug van de pop weg) Niks! Niks!

ADELIN: (wijst naar de beha) Gij hebt dat naar beneden getrokken om daar naar te kijken!. (wijst naar de borsten)

KAREL: Maar neen... het was om...

- ADELINE: Gij vieze vuilerik! Ik heb mij aan u lelijk mispakt!
- KAREL: Ik zal het u uitleggen.
- ADELINE: Ge zingt vulgaire liekes, er ligt zo een spul op uwen bureau en nu staat ge naar een blote madam te kijken.
- KAREL: Maar ik heb helemaal niks gedaan, Adeline.
- ADELINE: En noem mij niet bij mijne voornaam! Krapuul, dat zijt ge! Maar met mij moet g' het niet proberen, zenne!
- KAREL: Ik zweer het u, ik was helemaal niks van plan. Ik heb niks gedaan en juist omdat ik niks gedaan heb, is er een klant weggelopen.
- ADELINE: Ah, ge doet het al met klanten ook!
- KAREL: Maar... *(weet niet meer waar hij het heeft)* Ik hou het niet meer uit! *(wil zijn zakdoek nemen, maar heeft de vorige beha vast, wrijft hiermee zijn voorhoofd af, pas dan merkt hij het en stopt de beha vlug weer in zijn zak)*
- ADELINE: En g' hebt zo iets al in uw zakken ook! Natuurlijk hé... die mannekes die alles kunnen!
- KAREL: Alstublieft, laat het mij toch uitleggen. Het is zeer belangrijk voor ons. *(komt naar Adeline toe)*
- ADELINE: *(deinst achteruit en dreigt met haar handtas)* Blijft waar ge zijt! Of gaat ge mij ook verkrachten misschien?!
- KAREL: Maar... *(deinst nu zelf achteruit, komt pal naast de pop te staan)*
- ADELINE: Ik zal de politie bellen, dat ze u opsluiten. En dat ze u moeten castreren!
- KAREL: Wàt?!
- ADELINE: Castreren ja! Mijn mamaatje heeft mij ne keer gezegd dat ze dat bij alle mannen moesten doen. En ze had gelijk, zij kon het weten.
- KAREL: Hebt gij dan ineens zo een lage dunk over mij?
- ADELINE: Vaneigens, als ik u hier zo bezig zie. En dat briefke moet ge ook niet meer schrijven. Wie weet welke vuile smerige praat ge daar allemaal niet zou inzetten.
- KAREL: Euh... met die brief is... euh... Verh... euh... mijn klèrk bezig.
- ADELINE: Is dat ook zo ene?
- KAREL: Maar neen...
- ADELINE: Dan is 't goed. Want u vertrouw ik voor geen haar meer. En nu ga 'k naar de beenhouwerij. 'k Heb nummer veertien. Mijn vlees zal nu wel al gereed zijn. *(Af winkel)*

KAREL: (blijft haar een ogenblik nakijken) Ah neen hé zeg. Allee, wat moet ik nu doen? (keert zich om en botst tegen de pop, grijpt de pop vast en struikelt ermee bijna op de grond, hij omarmt de pop)

Adeline terug op uit winkel.

ADELINE: En zet mijn tipmachien maar al gereed... (ziet Karel met zijn armen rond pop staan, razend) Zijt ge weeral bezig?! U castreren moeten ze doen! (kwaad af winkel)

KAREL: (paniekerig, laat de pop los) 't Is niet waar hé!

Robert op uit winkel.

ROBERT: (woedend, recht naar bureau toe) 't Is wel waar!

KAREL: Alstublieft, chef, laat mij vrijaf nemen voor de rest van de dag.

ROBERT: (achter bureau) Zijde gij zot!

KAREL: Maar... ik... ik geraak er niet meer uit.

ROBERT: Uit wat?

KAREL: Uit deze toestand.

ROBERT: En ik dan?! Heb ik een slecht figuur geslagen, ja! Ik ging naar de refter met de bedoeling eens met Daisy te praten en weet ge wat ze met me deed?

KAREL: (mijmerend, tot zichzelf) Castreren...

ROBERT: Wàt?!

KAREL: (ontwaakt) Euh... ik bedoel... neen, chef. Wat deed ze?

ROBERT: Ze gaf me een klap in m'n gezicht!

KAREL: Allee gij.

ROBERT: Waar iedereen dan nog bij stond.

KAREL: Hier is iets anders gebeurd, waar Adeline bij stond.

ROBERT: (ziet nu pas de pop staan) Zeg eens, wat doet dat ding hier?

KAREL: Oh... euh... die diende om een klacht op te lossen, chef.

ROBERT: Weg ermee!

KAREL: Er weer mee door de winkel?

ROBERT: Dat ding uit mijn ogen, zeg ik u!

KAREL: Ik... euh... ik zal ze nog efkes in de archiefkamer zetten. Want ik ga er nu niet mee door de zaak. Dat zal ik vanavond doen, als iedereen weg is.
(neemt de pop onder de arm en gaat ermee af in archiefkamer)

ROBERT: *(gaat uitgeteld zitten)* Wat een dag! Wat een toestand! Ze is razend op me. En Nicole is ook weg.

Frank komt binnen gestormd vanuit de winkel. Hij is razend.

FRANK: Waar zijn ze?!

ROBERT: *(schrikt)* Gij weer?!

FRANK: *(rolt dreigend zijn mouwen op)* Ik ga hier een moord plegen!

ROBERT: Een moord?!!!!

Robert duikt hals over kop onder het bureau.

Maar op dat moment komt Stans op. Ze heeft nu een "showkostuum" aan.

STANS: Héla Pipo, wa gade gij doen!?

ROBERT: Ik ga hier een moord plegen!

STANS: Niks van begot! *(trekt hem van bureau weg)* Luisteren gade gij doen!
Muziek verzacht de zeden!

Ze zet de recorder aan en brengt playbacknummer.

"Clap Your Hands And Stamp Your Feet" - Bonnie St. Claire & Unit Gloria

Refr.

(well) clap your hand, and stamp your feet
And I'll come running
Running, running baby
Well clap your hands and stamp your feet
And I'll come running
Just you wait and see

Hu-ma la la la (2x)

DOEK

PAUZE

DERDE BEDRIJF

Wanneer het doek opgaat staat Stans weer een nummer op te voeren. Robert kijkt vanonder het bureau toe. Frank staat er verveeld bij wanneer Stans tijdens haar nummer rond hem draait

“Rosegarden”- Lynn Anderson

I beg your pardon
 I never promised you a rose garden
 Along with the sunshine
 There's gotta be a little rain some time
 When you take you gotta give so live and let live
 Or let go oh-whoa-whoa-whoa
 I beg your pardon
 I never promised you a rose garden

I could promise you things like big diamond rings
 But you don't find roses growin' on stalks of clover
 So you better think it over
 Well if sweet-talkin' you could make it come true
 I would give you the world right now on a silver platter
 But what would it matter
 So smile for a while and let's be jolly
 Love shouldn't be so melancholy
 Come along and share the good times while we can

I beg your pardon
 I never promised you a rose garden
 Along with the sunshine
 There's gotta be a little rain some time

I beg your pardon
 I never promised you a rose garden

Stans zet de recorder af.

STANS: (klopt Frank nogal hevig op zijn schouder) En nu gaat ge u gedragen hé kadee! (af in kuiskot)

Robert komt angstig van onder bureau gekropen. Gaat bang op bureaustoel zitten.

FRANK: Mij gedragen?! Dat zullen we dan wel nog eens zien. (naar bureau toe)
 Waar is mijn vrouw?!

ROBERT: Ik weet het eigenlijk niet.

FRANK: Zeg me dan waar uwe chef is!

ROBERT: De chef?

FRANK: Die Verhofstadt.

ROBERT: Oh... euh... dié... euh...

FRANK: Gij zijt de klerk, zeker?

ROBERT: Euh... jaja, die ben ik.

FRANK: Dacht ik wel. Ik zag al direct dat ge zo een snul waart zoals Daisy me had verteld.

ROBERT: Ik dacht dat gij al lang weg waart.

FRANK: Nee, verdomme! Die dame wilde me gewoon belazeren. Weet ge wat zij mij voorstelde?

ROBERT: Was 't iets plezierigs?

FRANK: *(imiteert Nicole)* "Laat uw vrouw toch gaan" zei ze "en papt gij met mij aan".

ROBERT: Zei ze dat, van die pap? Welke dame?

FRANK: Die hier was. Ook zij werd door haar vriend bedrogen. Hij had te doen met zijn secretaresse, net zoals mijn vrouw met haar baas.

ROBERT: Nicole?!

FRANK: Juist, ja. Zo heet ze.

ROBERT: Dat ook nog!

FRANK: En waar is hij nu, uwe chef?!

ROBERT: Euh... hebt ge hem nodig?

FRANK: Het is allemaal zijn schuld dat mijn huwelijk naar de bliksem is.

ROBERT: Zijt ge daar zeker van?

FRANK: Natuurlijk! *(slaat met vuist op bureau)* En ik pik het niet langer!

ROBERT: Kalm, jongske, kalm.

FRANK: Dat ik het niet langer pik, zeg ik u!

ROBERT: Nee... goed, ja... geen gepik meer.

FRANK: Alles is nu toch verloren. Ik ga doen wat ik eerst van plan was.

ROBERT: Wat dan?

FRANK: Die rotzak een kopke kleiner maken. Hij is een gevaar voor alle secretaresses en voor alle huwelijken.

ROBERT: Gij gaat hem...?

FRANK: Ik schiet hem overhoop!

ROBERT: Maar dat gaat ge toch niet doen? Het kan misschien nog goed komen. Weet ge wat? Ik geef ze u terug

FRANK: Wablieft?!

ROBERT: Ik bedoel: mijne chef zal u uw vrouw wel terug geven. Ik zal hem zeggen dat hij ze niet langer mag houden.

FRANK: Ik ga mij een geweer kopen. Waar is de wapenafdeling?

ROBERT: Maar denk toch eerst eens goed na!

FRANK: (grijpt Robert bij de kraag en trekt hem over het bureau naar zich toe) Waar is de wapenafdeling?!

ROBERT: (kleintjes) Hier juist naast.

FRANK: (laat Robert los, deze valt op bureau) Dan ben ik direct terug. (naar deur winkelt, keert zich echter nog eens om) En geen streken hé gij. (Afwinkelt)

ROBERT: (ligt nog uitgeteld half op bureau, springt in paniek recht) Lieve hemel! (rent naar deur archiefkamer, opent ze en roept:) Karel, kom vlug!

Karel op uit archiefkamer.

KAREL: Wat is er, chef?

ROBERT: Ge moet u verbergen.

KAREL: Waarom, chef?

ROBERT: De man van Daisy... ge weet wel: diene stekene-zot... zit achter u aan.

KAREL: Achter mij?

ROBERT: Hij is een geweer gaan kopen. Hij gaat u vermoorden.

KAREL: (snapt het niet goed) Ah ja?

ROBERT: U overhoop schieten!

KAREL: Overhòp!!! (snapt het nu) Néén! (wil wegrennen naar winkel)

ROBERT: (trekt Karel terug bij zijn arm) Neen, niet langs daar! Hij is op de wapenafdeling.

KAREL: (begint paniekerig te huilen) Maar ik wil dat niet... mij laten overhoop vermoorden...

ROBERT: Verstop u dan ergens. Achter een kast of zo. Of IN een kast. Misschien zal hij u daar niet vinden.

KAREL: Misschien?!

ROBERT: Ik hoop het voor u.

KAREL: Ik ook. *(huilend af archiefkamer)*

ROBERT: *(loopt zenuwachtig heen en weer)* Verdorie, wat heb ik toch allemaal uitgericht.

Verhulst op uit dactylokamer. Hij heeft het blad papier in zijn hand, zwaait er mee, komt een paar passen naar binnen.

VERHULST: Zo, de brief is klaar.

ROBERT: Welke brief?

VERHULST: De liefdesbrief voor uwe klerk.

ROBERT: Werkt hij nu ook al met liefdesbrieven?

VERHULST: Holala, en welke dan nog wel.

ROBERT: Laat eens kijken. *(neemt de brief, leest hem luidop:)* "Liefste Karelke. Hoe gaat het met uw mamaatje? Met mijn papaatje gaat het goed. Lieveeling met je blauwe ogen. Mijn ogen glijden over je zachte huid. Leg je hoofd tegen mij aan en doof het licht. Neen, schat, laat het branden. Ik wil het in de klare doen..." *(leest onverstaanbaar murmelend verder, kijkt dan verwonderd op)* Maar dat is... ?

VERHULST: Nogal het één en 't ander hé. En ik die dacht dat uwe klerk een groentje was. Maar hij is alle kleuren van de regenboog, behalve groen.

ROBERT: Voor wie zou die bestemd zijn? Toch niet voor Daisy, zeker?

VERHULST: *(neemt de brief terug)* Maar nu ben ik toch aan een glas wijn toe, zenne. En die één fles is leeg. Ik peins dat die lekte. Een wreed gat in vanonder... en 'k had er bijna nog niks van, gedronken. *(af archiefkamer, doet de deur dicht)*

ROBERT: *(volgt Verhulst een paar passen)* Maar ge gaat die brief toch niet...?

Frank op uit winkel. Heeft een geweer bij.

FRANK: Zo, die koop was rap geflikt. Ik laat er geen gras over groeien. Ah neen zeker. Laat hem nu maar komen. Zijn laatste uur is geslagen. Wat zeg ik? Uur? Minuùt! Waar is hij?!

ROBERT: *(gaat met zijn rug tegen deur archiefkamer staan)* Euh... ik weet het niet.

FRANK: *(richt geweer naar Robert)* Waar is hij?!

ROBERT: (angstig) Hij is weg. Ja, volledig weg.

FRANK: Geen smoesjes, klerk van mijn botten! (naar Robert toe) Ik zoek hem wel.

ROBERT: (spreidt onmiddellijk zijn armen open tegen de deur) Hier is hij niet.

FRANK: Ik ga toch maar eens een kijkje nemen. Pardon. (duwt Robert weg)

ROBERT: Daar is alleen meneer Verhulst.

FRANK: Ik raad u aan niet te liegen, kereltje. (af archiefkamer)

ROBERT: (in alle staten) Ocharme, hij heeft het zitten. Door mijn schuld dan nog wel. (loopt zenuwachtig heen en weer) Hoe moet ik het zijn mamaatje nu uitleggen?! En misschien overleeft hij het niet eens. Dat zal trouwens de bedoeling zijn van die brulaap. Hij zal hem... krrt... (maakt beweging met hand aan keel) Een ziekenwagen! (rent hals over kop achter bureau, neemt in een lade een telefoonboek) Ik moet de 100 bellen... (in zijn paniekerige verwarring begint hij in telefoonboek te bladeren) De 100... één... twee... drie... vier... (beseft het dan) Ah ja, natuurlijk! (stopt boek weer in lade, neemt de hoorn)

Frank op uit archiefkamer.

FRANK: Ge hebt gelijk. Hij is er niet. Alleen een zuiplap met een fles wijn aan zijn mond. (gaat naar de deur dactylokamer)

ROBERT: (verwonderd) Werkelijk? (legt hoorn neer; glimlacht opgelucht) Jaja, kijkt gij daar ook maar ne keer.

Frank af dactylokamer. Meteen vliegt Robert naar deur archiefkamer, opent ze

ROBERT: (roept fluisterend naar Karel:) Vlug, Karel! Kom eruit en ren weg! Vlug!

Karel op uit archiefkamer. Hij heeft zich verkleed als de pop. Hij heeft al zijn kleren uitgetrokken. Heeft alleen de handdoek rond zijn middel en heeft ook de beha om. Uiteraard heeft hij ook zijn brilletje niet op. Hij komt in het midden staan.

ROBERT: Hoe ziet gij eruit, jong?!

KAREL: Als die pop, chef. Nog een geluk dat ik op dit idee gekomen ben. Hij liep me zo voorbij en opende alle kasten.

ROBERT: Maak nu maar vlug dat ge hier wegkomt.

KAREL: Zo zeker.

Frank op uit dactylokamer. Vliegensvlug zet Karel zich in de houding van een mannequinpopp. Onbeweeglijk.

FRANK: Hier is hij ook niet. En toch heb ik het gevoel dat hij ergens in de buurt moet zijn. (bekijkt de "pop") Zo, hebt gij de pop van hiernaast nu hier gezet?

ROBERT: *(zenuwachtig, komt naast Karel staan)* Euh... ja.. om... euh... aan te kleden.
(Frank richt zijn geweer naar "de pop – in paniek) Wat gaat ge doen?!

FRANK: Mij oefenen.

ROBERT: Wàt?!

FRANK: Ik moet toch weten wààr precies ik best richt. Ik ben niet van plan er veel kogels aan te verspillen. Ik heb maar één doosje en hij moet eraan.

ROBERT: Maar ge gaat toch niet schieten?!

FRANK: Ik zou anders best willen.

ROBERT: Maar dat... màg niet...! *(merkt nu hoe Karel naast hem op zijn benen staat te trillen, schopt hem tegen zijn been, terzijde tot Karel:)* Sta stil, stommeling.

FRANK: Een klein gaatje in die pop, wat is daar nu aan gelegen? Als ze aangekleed is, ziet niemand het.

ROBERT: Euh... tochwel... euh... hij moet model staan... voor... zwembroeken... van die hele kleintjes... euh... alleen een lappeke.

FRANK: Hij? *(laat geweer zakken)*

ROBERT: *(kijkt naar de beha)* Euh... Zij... euh... voor bikini's... euh... kleintjes... twee lappekes.... en... dan zoudt ge dat gaatje zien.

FRANK: *(richt naar de handdoek)* Waar het lappeke moet komen, ziet niemand het. *(Mimespel van Karel, grote paniek)*

ROBERT: Néén! Geen gaatjes alstublieft!

FRANK: Goed dan. Ik zal zonder te oefenen ook wel raak schieten. Zijt gerust.
(Gaat over naar de andere kant)

ROBERT: Ja, ik ben er gerust in. *(nu krijgt hij van Karel een schop tegen zijn been)* Ik bedoel... euh... ge hoeft toch niet te schieten. Alles zal wel in orde komen.

FRANK: Let maar eens goed op. Als hij nadert... dan... *(keert zich om, richt zijn geweer nu naar de inkomdeur)* PANG!

Karel en Robert schrikken. Terwijl Frank met zijn rug naar hen staat, wrijft Karel blazend met zijn hand het zweet van zijn voorhoofd. Ondertussen laat Frank het geweer zakken en bekijkt het. Dan keert hij zich weer om. Karel blijft ogenblikkelijk met de hand aan hoofd onbeweeglijk staan. Robert er als de bliksem bij. Houd zijn hand vast, net of hij heeft die hand daar zelf geplaatst.

FRANK: Ik wacht hier wel.

ROBERT: Euh... ik heb hem in een houding gezet om te groeten... hààr bedoel ik.
(trekt Karels hand wat achteruit, vingertoppen aan zijn slapen, zodat Karel nu

“militair groet”) Want... euh... ik heb mij bedacht... geen bikini... maar we steken hem in een militair kostuum... euh... hààr... promotie voor onze landsverdediging... Ze gaan nieuwe kostuums kopen... (zenuwachtig) Geef me dat geweer eens.

Robert bij Frank, neemt het geweer uit zijn handen. Frank kijkt verwonderd toe. Robert stopt het geweer in de andere hand van Karel. Zo staat hier nu een “soldatenpop” in groet-houding.

ROBERT: Wat vindt ge ervan?

FRANK: Niet slecht. (komt bij de “pop”) Maar voor een soldaat past dit niet. (trekt beha achteruit, laat die schieten zodat de beha tegen Karels buik kletst) Maak er toch maar een “hij” van.

We zien Karel een pijnlijke grimas trekken.

ROBERT: Ge hebt gelijk. (maakt de beha achteraan los)

FRANK: (denkt nu plots aan iets) Zeg, maar wacht eens even! Ik heb daar iets zien liggen dat zeer interessant kan zijn. (af archiefkamer)

KAREL: (voelt zijn buik) Dan laat hij dat ding nog schieten ook. Dat niemand meer beweert dat die sluiting niet houdt.

ROBERT: Karel, dit is uw kans.

KAREL: Voor wat?

ROBERT: Snapt ge het dan niet, stommeling?! Ge hebt zijn geweer. Gij kunt nu hem in bedwang houden. Ondertussen bel ik de politie.

KAREL: (paniekerig) Maar dat kan ik niet. Ik heb nog nooit een geweer in mijn handen gehad. Hoe zou ik er dan iemand in bedwang kunnen mee houden.

ROBERT: Vooruit, ge richt het geweer op de deur. Als hij binnen komt, blijft ge op hem richten.

Karel houdt het geweer naar deur archiefkamer gericht. Hij mikt, met één oog dicht. Trekt hierbij lachwekkende grimassen.

KAREL: Maar zonder bril zie ik niet goed.

ROBERT: Waar is die?

KAREL: In m’n vest.

ROBERT: Uilskuiken!

KAREL: Ik kon toch niet voor pop doorgaan met een bril op?

Frank op uit archiefkamer. Hij heeft de kleren van Karel. Hij loopt, zonder er naar op te kijken, de “pop” voorbij.

- FRANK: Haha! Hier heb ik het bewijsmateriaal!
- ROBERT: (staat net naast Karel, die nog steeds naar de deur richt, ook al staat Frank al aan de andere kant, duwt het geweer zelf in de goede richting, fluistert tot Karel:) Blijf op hem richten, kinkel.
- FRANK: (onderzoekt de kleren) Uwe chef is weer aan het flikflooien. Hij heeft zijn kleren uitgetrokken. Hij moet hier ergens zijn. Is er hier een geheime kamer misschien? Met een bed!
- ROBERT: Euh... dat zijn kleren... voor de pop. Ik was er net mee bezig.
- FRANK: Ge liegt!
- ROBERT: 't Is te zeggen...
- FRANK: Ge hadt het over zwembroek en bikini en militair kostuum. Geen grapkes hé kerel! Ik herken deze kleren, vooral die belachelijke plastron. Deze zijn van uwe chef. (naar de "pop", neemt doodgewoon het geweer terug) Leert gij die pop nu al schieten ook? (legt de kleren en het geweer neer op het bureau)
- ROBERT: Euh... ja... voor de sfeer... dat doet nog zo militair aan.
- FRANK: En nu voor de laatste keer: waar is uwe chef?!
- ROBERT: Euh... naar een vergadering. Ja... euh... een belangrijke vergadering met heel hoge pieten...
- FRANK: Pieten?
- ROBERT: (geraakt over zijn toeren) Ja, en dan doet hij altijd een schoon kostuum aan. En dat hangt hier klaar... en zijn ander kostuum laat hij hier achter... en hij wisselt om... zo is hij anders gekleed... want in zijn gewoon kostuum is dat geen zicht... vanwege die hoge pieten die ook allemaal wreed sjiek gekleed zijn... met een proper kostuum... en...
- FRANK: Gaat ge hier nog lang staan raaskallen?!
- ROBERT: (uitgeteld, berustend) Neen. 't Is gedaan.
- FRANK: Misschien vind ik iets. Een adres of zo. (neemt Karels jas en zoekt in de zakken)
- ROBERT: (voorzichtig) Da's onbeleefd, wete gij dat.
- FRANK: (haalt de beha uit een zak) Neen maar... hare soutien! Dat krapuul! (kwaad) Waar is die vergadering?!
- ROBERT: Euh... ver weg.
- FRANK: Wààr?!

ROBERT: Oeioei, zo vèr... amai! Niet een heel eind... maar... euh... twee hele einden ver weg.

FRANK: (grijpt het geweer, richt naar Robert) Wààr?!

ROBERT: In The Lord.

FRANK: Zo. Dacht ik wel. Met Daisy hé! (neemt de kleren) Het bewijsmateriaal neem ik ook mee. Betrappen op overspel. Dat zijn nog verzachtende omstandigheden voor als mijn proces loopt. (woedend af winkel)

Robert en Karel zuchten, komen weer tot zichzelf.

ROBERT: Stommeling! Onverbeterlijke stommeling! Waarom zijt ge nu zo stokstijf blijven staan?! Ge moest hem onder schot houden!

KAREL: Schot, schot... ik heb bijna het verschot. Ik kon het niet, chef.

ROBERT: Ik moet vlug naar Daisy toe. Zij moet er maar voor zorgen dat die gevaarlijke zot kalmeert. (naar deur winkel)

KAREL: Laat gij mij hier zo alleen achter, chef?

ROBERT: Ik kan u toch niet meenemen.

KAREL: Maar hij is er met mijn kleren vandoor. En met mijn bril.

ROBERT: Ge zult echt niet bevrozen. (Af winkel)

KAREL: Moest mijn mamaatje dat allemaal weten.

Stans op vanuit kuiskot.

STANS: Awel, hoe staat gij hier nu?

KAREL: Stans, mijn laatste uren zijn geslagen...

STANS: Gade gij zo optreden?

KAREL : Was het dat maar.

STANS: Als Tarzan? Met welk lieke?

KAREL: Allee zie mij hier nu staan...

STANS: Oh maar ik weet het al... en ik heb dat ook. (vlug naar recorder, zet die aan)

"Kung Fu Fichting" - Carl Douglas -

Oh-oh-oh-oh (x4)

STANS: Ziet g'het da'k het heb. Kung Fu Fighting. Een goed gedacht. Echt iets voor u. (ze muziek af)

KAREL: Kunt ge voor mij ook wat kleren gaan halen?

STANS: Maar da's goed zo. Misschien wel nog nen band in uw haar. Allee probeer maar. *(zet de muziek weer op)*

Bij het lied zingt ze zelf mee en doet de vechtbewegingen. Ze maant Karel aan die ook uit te voeren. Maar dat lukt natuurlijk niet zo goed.

Oh-oh-oh-oh (x4)

Everybody was Kung Fu fighting, those kids were fast as lightning
In fact it was a little bit frightening, but they fought with expert timing

There were funky China men from funky Chinatown
They were trapping them up, they were trapping them down
It's an ancient Chinese art, and everybody knew their part
For my friend, ain't you a slip, then I'm kickin' from the hip

Everybody was Kung Fu fighting, those kids were fast as lightning
In fact it was a little bit frightening, but they fought with expert timing

Uiteindelijk stopt Karel, staat uit te hijgen. Stans zet de muziek af.

STANS: Maar gij gaat hiermee succes hebben, manneke. *(af kuiskot)*

Verhulst op uit archiefkamer. Hij is nu zichtbaar dronken. Heeft een fles wijn in zijn hand. Komt bij de "pop", bekijkt die goed.

VERHULST: Ah, 't zijt gij het... hik.

KAREL: Meneer Verhulst, neemt u mij niet kwalijk maar...

VERHULST: Gij zijt precies die pop die daar stond.

KAREL: Dat was ook de bedoeling.

VERHULST: Ik snap er geen fluit van... hik... *(bekijkt Karel)* Maar drink wat, jongske, dat zal u goed doen... hik... want ge ziet lijkleek... precies nen dooie.

KAREL: Een pop is dat ook. Popdood. *(neemt de fles en wil drinken)*

Adeline op uit winkel. Haar boodschappentas is nu barstensvol gevuld.

ADELINE: Voilà, mijn vlees heb ik al. Nu mijn tipmachien.

KAREL: *(verslikt zich bij het zien van Adeline, proest wijn uit, tot zichzelf:)* Goeie genade... *(maar blijft meteen weer onbeweeglijk als een mannequinpop staan, fluistert nog terzijde tot Verhulst:)* Me niet verraden.

ADELINE: Is dat blote ding nu nog niet weg? *(Komt ter hoogte van de "pop", monstert deze)* Oh, g'hebt er al een ander gezet. 't Is nu een manneke. Da's al wat beter.

VERHULST: Dag madammeke... hik... *(tracht hik in te houden)*

ADELINE: Ik kom om mijn tipmachien en mijnen brief.

VERHULST: Uwen brief? Oh... dié brief! Hik... die is voor u?

ADELINE: Ik hoop maar dat die maniak van uwe chef hem niet gemaakt heeft, want anders wil ik hem niet.

VERHULST: Neeneen, ik heb hem gemaakt... hik... *(neemt het blad papier uit zijn zak)*

ADELINE: Dan is 't goed. *(Karel gluuert ondertussen naar de brief)* Maar 'k ga eerst mijne goeien bril opzetten. *(zet haar tas op de grond)* Hier, houdt gij deze vast. *(geeft haar bril aan Verhulst, zij bukt zich en zoekt in haar tas)*

Ondertussen grist Karel de brief uit Verhulsts handen. Hij kan de tekst blijkbaar niet goed lezen en neemt ook de bril van Adeline uit zijn hand. Zet deze op en leest stil de brief.

ADELINE: *(zoekt nog steeds gebukt verder in haar boodschappentas)* Ik moest er op gepeinsd hebben. Mijne goeien bril zit onder het vlees. *(ze haalt een pakje uit haar boodschappentas)* Houdt gij ne keer vast. *(stopt het pakje in de handen van Verhulst, ze diept nog andere pakjes vlees op)*

Verhulst staat er zeer ongemakkelijk bij met de pakjes vlees die zich steeds hoger in zijn handen opstapelen. Ondertussen zien we hoe Karel de brief heeft gelezen en in paniek geraakt door de inhoud ervan.

ADELINE: Ah... eindelijk, hier is hij. *(zet haar bril op, opent haar boodschappentas)* Kapt maar weer in, jong. *(Verhulst laat alle pakjes in de tas vallen)* Allee, waar is die brief nu? Want ik ben wreed curieus. *(gaat haar boodschappentas aan het bureau zetten)*

VERHULST: Hier. *(wil brief nemen, maar Karel schudt van neen en stopt vlug de brief in zijn mond. Hij begint deze op te eten. Verhulst verwonderd:)* Maar... ik...

ADELINE: *(heeft niets gemerkt, stond met rug naar het tweetal, keert zich nu om)* Awel?

VERHULST: *(betast zijn zakken)* Ik geloof dat ik hem...hik... verloren heb...

ADELINE: Verloren? Waar? *(begint te zoeken op bureau, weer met haar rug naar het tweetal)* Hebt ge hem hier nergens laten liggen?

Verhulst neemt vlug de bril. Karel slikt moeizaam de brief naar binnen, kan die echter moeilijk verteren en drinkt van de fles wijn, zwelgt een paar maal.

VERHULST: Ik... euh... ben bang... hik... dat ge hem niet zult vinden. Weet ge wat?... hik... Ik zal vlug nen andere maken. Hier zie, uwen slechten bril.... hik... *(geeft bril aan Adeline, af dactylokamer)*

ADELINE: *(volgt Verhulst)* Maar hoelang zal ik hier dan nog moeten wachten? *(gaat zitten op stoel, die nog altijd voor bureau staat, verandert van bril)*

Robert en Daisy op uit winkel.

ROBERT: Er moet kost wat kost een einde komen aan deze situatie.

- DAISY: Dat zal het ook. Rustig nu maar. *(tot bij de "pop", lachend)* Is hij dat?
- ROBERT: *(ziet Adeline zitten)* Huhum... Ik geloof dat we een klant hebben. Zorgt jij hiervoor. Ik ben hoogstdringend aan een kop koffie toe. *(Afwinkel)*
- DAISY: *(gluurt nog even naar de onbeweeglijke Karel, dan tot Adeline:)* Mevrouw? Met wat kan ik u van dienst zijn?
- ADELINE: *(staat op)* Ik wacht op nen brief die meneer voor mij tipt.
- DAISY: Een brief?
- ADELINE: *(verlegen)* Ja, een liefdesbrief.
- DAISY: Ah zo. En die worden hier getypt?
- ADELINE: Het is een hele geschiedenis, madam. Ziet ge, ik heb vanavond voor de eerste keer een rendez-vous. Om acht uur op het terras van de "Snoepie Snoepie". Het is een kennismaking via een huwelijksbureau, moet ge weten.
- DAISY: Zijt gij dan...? Zo... en mag ik weten wie de gelukkige is?
- ADELINE: Een zekere Karel Troch. *(haalt de foto uit haar zak)* Hier is zijne foto.
- DAISY: *(neemt de foto aan, bekijkt hem)* Is d'at...?!
- ADELINE: Ja, maar hij zal nu wel al veranderd zijn, zeker?
- DAISY: Ik hoop het. *(gluurt naar Karel)* Jaja, hij is veranderd. Een beetje toch. *(We zien reactie op het gezicht van Karel)*
- ADELINE: *(krijgt de foto terug, stopt hem weer in haar zak)* En wat die brief betreft... Ik durf diene jongen niet met lieve woordjes aan te spreken en daarom helpt meneer mij. *(wijst naar de dactylokamer)*
- DAISY: Dus, als ik het goed begrijp... hebt gij die Karel Troch nog nooit ontmoet.
- ADELINE: Ah neen.
- DAISY: Hier ook niet?
- ADELINE: Nee zeg, godzijdank niet! 'k Ben hier wel ene tegengekomen die ook Karel heet, maar diene vent is gevaarlijk. Diene is bezeten van seks.
- DAISY: *(gluurt weer naar Karel)* Werkelijk?
- ADELINE: Ne vuile viezerik is hij! Werkt gij hier ook?
- DAISY: Ja.
- ADELINE: Past dan maar op van die kerel. Hij zal u wel nog willen verkrachten. Let op mijn woorden. Die kan zijn poten niet thuis houden. Weet ge dat hij daarstraks zelfs mee een pop bezig was.

- DAISY: Met wat?
- ADELINE: Mee een pop! Eerst was hij haar aan 't bepotelen en toen ik dan nog ne keer onverwacht binnen kwam, wou hij d'er zelfs opkruipen.
- DAISY: Met een mannequin dan nog wel.
- ADELINE: Neeneen, mee een pop! Hij had hare soutien al naar beneden getrokken.
- DAISY: En die Karel van vanavond, weet ge al iets over zijn karakter?
- ADELINE: Neen. Maar 't moet nen brave goeien zijn. En hij mag ook sportief zijn.

Weer zien we reactie op het gezicht van Karel.

- DAISY: Sportief?
- ADELINE: Ja, sportief. Maar zélf niet aan sport doen hé, anders is hij te veel weg van huis.
- DAISY: Ik zal u eens wat vertellen, juffrouw... die jongeman is hiér.
- ADELINE: Wat zegt gij daar?!
- DAISY: Ja, uw aanstaande werkt hier en ge hebt hem al ontmoet.
- ADELINE: Oh ja?
- DAISY: Hij heeft mij ook al op de hoogte gebracht over jullie rendez-vous en hij was in de wolken.
- ADELINE: (argwanend) Toch niet uwe chef?!
- DAISY: Neen, onze klerk.
- ADELINE: Die?! (kijkt naar- deur winkel waar Robert pas is weggegaan, gaat naar die deur toe)
- DAISY: (komt naast Karel staan) Wat vindt ge van hem?
- ADELINE: (blijft in verrukking naar deur staren) Hij is precies wel nen toffe gast.
- DAISY: (bekijkt Karel) En hij heeft een heel goed karakter.
- ADELINE: (keert zich weer tot Daisy) Allee, dan zal ik het nog goed getroffen hebben.
- DAISY: Wenst ge hem niet te ontmoeten? Ik kan hem zo voor u tevoorschijn toveren, hoor.
- ADELINE: Heeft hij zich verstopt misschien?
- DAISY: Ja, zo zoudt g' het kunnen noemen.

- ADELINE: Oh, diene sloeber. Diene lieve kleinen deugniet hé.
- DAISY: Hij is wel een beetje verlegen, maar dat komt wel goed.
- ADELINE: Ja, ik ben ook wel zo een beetje. Ik zou niet weten hoe ik tegen hem moet klappen. En die brief is nog niet af.
- DAISY: Ge hoeft helemaal geen brief voor te lezen. Zeg hem gewoon wat uw hart u ingeeft.
- ADELINE: Jamaar, mijn hart geeft mij zo weinig in. Zeg, kunt gij mij niet helpen?
- DAISY: Ik zie niet in hoe ik u hierbij kan helpen.
- ADELINE: Zijde gij getrouwd?
- DAISY: *(zucht)* Ja.
- ADELINE: Awel, dan zult ge toch wel weten hoe dat ge met een man moet omgaan. Wilt ge mij dat ne keer vertellen?
- DAISY: Wel... euh... Wacht, ik heb een reuze idee. Ik zal het u tonen.
- ADELINE: Een demonstratie?
- DAISY: Precies. Kijk, we zetten deze pop op een stoel.
- Daisy neemt stoel en zet die net naast Karel. Dan plaatst ze de "pop" op die stoel. Karel blijft natuurlijk onbeweeglijk zitten, maar houdt schuin-kijkend en grimassen-trekkend Daisy in het oog. Dan neemt Daisy de tweede stoel en zet deze naast de stoel met Karel. Zijzelf gaat op deze stoel zitten.*
- DAISY: Ge zit vanavond naast hem op het terras van de "Snoepie Snoepie".
- ADELINE: *(kijkt aandachtig toe)* Ja.
- DAISY: Terwijl ge daar zit te praten, of gewoon ook niks zegt, wrijft ge langzaam met uw knie tegen zijn knie. *(doet dit, meteen zien we dat Karel het benauwd begint te krijgen)*
- ADELINE: Oeioei, maar dat zal ik nooit durven, zenne.
- DAISY: Ach kom, zo erg is het niet.
- ADELINE: En dan?
- DAISY: Normaal zal hij wel reageren en zal hij zijn hand op uw knie leggen.
- ADELINE: Lieve hemel!
- DAISY: Doet hij dat echter niet dan moet ge zèlf het initiatief nemen en ge legt ùw hand op ZIJN knie. *(ze doet het)*
- ADELINE: Ik peins dat ik gewoon die brief zal afgeven. Dat zal veel veiliger zijn.

DAISY: Maar neen, een man houdt niet van brieven.

ADELINE: Allee en dan? Doe voort.

DAISY: In de loop van het gesprek begint ge dan over zijn been te wrijven. (ze wrijft met haar hand van aan zijn knie even naar omhoog, zodat de handdoek mee naar omhoog schuift)

ADELINE: (keert zich verontwaardigd om) Ah neen hé zeg! Zoiets niet!

Adeline staat nu even met haar rug naar Karel, die hiervan gebruik maakt om vlug de handdoek weer goed over zijn knieën te leggen.

DAISY: Zoiets gebeurt nu eenmaal tussen een man en een vrouw die van elkaar houden.

ADELINE: (keert zich weer naar Daisy) Maar kan dat niet veel simpeler?

DAISY: Ook hij zal op de duur hetzelfde doen en ZIJN hand op ùw knie leggen. (neemt hand van Karel en legt deze op haar knie)

ADELINE: Dat ook nog?! Heremijngod, da's niet te doen!

DAISY: En geleidelijkaan schuiven jullie zo dicht naar elkaar toe. Zo. (schuift heel dicht tegen Karel aan)

ADELINE: Zo dicht?

DAISY: Nu nòg dicht, want dan volgt immers de eerste kus.

ADELINE: Maar ik zal dat nooit kunnen.

DAISY: En die eerste kus, dat gebeurt zo. Ge wrijft even over zijn wang. Ge streelt hem door zijn haar. (al deze handelingen doet ze) En dan komt de kus. (ze trekt Karel naar zich toe en kust hem op zijn mond)

ADELINE: Op zijne mond dan nog well!!

DAISY: (laat Karel los die versuft met wijd-open ogen voor zich uit blijft staren) Komaan Adeline, nu uw beurt. (staat op, gaat naar bureau toe)

ADELINE: Neeneen, ik ga dat allemaal zo niet doen. Kort en goed en geen zottigheid.

DAISY: Ach kom nu. Ik ken Karel. Hij zal het graag hebben. Trouwens, de liefde moet aangewakkerd worden. Dat kan alleen op deze manier.

ADELINE: Serieus?

Op dat moment komt Stans terug op uit kuiskot. Volgt verwonderd de 'demonstratie'

DAISY: Zeker. De eerste ontmoeting is de belangrijkste. Het is de allereerste steen die ge legt bij het opbouwen van een gezin.

ADELINE: Goh, wat kunt gij dat schoon zeggen.

DAISY: En ge wilt toch een gezin?

ADELINE: Ah vaneigens. Maar niet meer dan vijf kinderen.

DAISY: Vooruit dan. Uw beurt.

ADELINE: *(haalt eerst eens diep adem)* Allee dan... *(dan kordaat:)* Vooruit met de geit! *(bekijkt Daisy, dan plots weer verlegen)* Dat is om mij courage in te klappen. *(gaat aarzelend op de stoel naast Karel zitten)*

DAISY: *(geeft de richtlijnen, die Adeline aarzelend en houterig uitvoert)* Hand op knie... Wrijven... *(Adeline's hand beeft, maar ze doet het, weer schuift de handdoek naar omhoog. Karel krijgt het nu nog moeilijker)* Leg ZIJN hand nu op ùw knie... Goed zo... *(Karel begint met zijn ogen te knipperen)* Dichter bij hem... Streel zijn wang... zijn haar... trek hem naar u toe... en kùssen!

Het kussen doet Adeline op zo een stuntelige en bruuske manier, met zo een hevige ruk, dat Karel holderdebolder op de grond terecht komt. Adeline springt verschrikt op. Het wordt nu allemaal te veel voor Karel en hij kruipt vlug op handen en voeten weg richting archiefkamer

KAREL: Moest mijn mamaatje dat weten!

Adeline ziet deze "pop" kruipen, ze slaakt een luide gil en valt achterover op de stoel. Stans zet de recorder op en zingt mee het lied: "Moeder, ik ben zo bang" – Ria Valk (beginnen met het refrein)

Moeder, wat ben ik bang
Moeder, wat ben ik bang
Moeder, wat ben ik bang
Moeder, wat ben ik bang
Wat ben ik bang, wat ben ik bang, wat ben ik bang

Op m'n zeventiende kuste mij m'n eerste jongen
Hoempapapapa, hoempapapa
En van schrik zijn de veters uit m'n schoenen gesprongen
Hoempapapapa, hoempapapa
Want hij zei: "In 't donker gaat het stukken beter"
Hoempapapapa, hoempapapa
En hij kwam op me af als een menseneter
Hoempapapapa, hoempapapa
En hij deed zijn jasje uit
In het donker, en ik riep luid

Moeder, wat ben ik bang
Moeder, wat ben ik bang
Moeder, wat ben ik bang
Moeder, wat ben ik bang
Wat ben ik bang, wat ben ik bang, wat ben ik bang

DOEK

VIERDE BEDRIJF

VOLGT ONMIDDELLIJK OP VOORGAANDE

Daisy zit op de stoel naast Adeline, ze brengt haar bij. Stans is weg

DAISY: Adeline, gaat het?

ADELINE: 't Is niet waar hé! Zeg dat 't niet waar is!

DAISY: Ik vrees van wel.

ADELINE: Amai, da's verkorting aan mijn leven.

DAISY: Nu ook niet overdrijven.

ADELINE: Was mij dat verschieten. Dat was... dat was er ene.

DAISY: Ja.

ADELINE: Maar... dat was een échte man!

DAISY: Met alles erop en eraan.

ADELINE: (veert op) En gij wist dat?

DAISY: (staat ook op) Om eerlijk te zijn, ja.

ADELINE: Da's het toppunt. Waarvoor hebt gij mij dat niet gezegd?

DAISY: Om uw schrik in het bijzijn van een man te overwinnen.

ADELINE: Awel merci. 't Is goed om iets aan uw hart te krijgen. Wie was het?

DAISY: Euh... een mannequin... ja, een mannequin. Hij loopt modeshows.

ADELINE: En die kon zo stokstijf stil blijven zitten?! Amai zeg.

DAISY: Dat is zijn vak.

ADELINE: 't Was precies een èchte pop. Oeioei, dan heb ik over een echte man zijn blote billen gewreven.

DAISY: Hoe voelde het aan? De hand, de knie, het haar, de wang, de bil van een échte man?

ADELINE: Eerlijk gezegd, het was toch een aardig gevoel, zenne. Zo een plezant gevoel. En nu ik weet dat het een nen echte vent was, nu vind ik dat gevoel nòg plezanter.

DAISY: Ziet ge wel.

ADELINE: Ja, g'hebt gelijk. 't Kan goed zijn da'k mijne schrik overwonnen heb. Ik geloof da'k het zal kunnen zenne. *(plots enthousiast)* Laat ze nu maar komen! Ik bedoel: hèm. *(Een paar passen naar deur winkel toe, kijkt naar deur)* Ik geloof da'k tot vanavond niet meer zal kunnen wachten. Nu ik de smaak te pakken heb! *(Keert zich weer tot Daisy)* Zeg, kunt ge nu mijn lief tevoorschijn toveren?

DAISY: *(kijkt naar de deur archiefkamer)* Euh... ja. Waarom niet. Maar ik ben bang dat ge weer gaat schrikken.

ADELINE: Bijlange niet! Ik ben klaar gekomen!

DAISY: Wat?!

ADELINE: 'k Wil zeggen: ik ben er klaar voor. Ik ben er nu op voorbereid.

DAISY: Wel... goed dan. *(gaat een paar passen naar deur archiefkamer om Karel te gaan halen)*

Maar op dat moment komt Robert op vanuit de winkel.

ADELINE: *(tot Daisy:)* Wat kunt gij goed toveren. *(bij Robert:)* Zijt gij hier de klerk?

ROBERT: *(weet eerst niet goed wat te antwoorden)* Euh... ja...vandaag... er wordt naar de chef gezocht... *(dan overtuigend)* Jaja, ik ben hier de klerk.

ADELINE: *(vliegt hem rond zijn nek)* Dan zijt gij Karel! Karel Troch! Mijne lieve Charel!

DAISY: *(kan haar lach moeilijk bedwingen)* Lieve hemel!

ROBERT: *(probeert zich los te maken van de aandringende Adeline)* Hela... hela... wat gebeurt hier?

ADELINE: *(laat Robert los, doet een stap achteruit, monstert hem)* Goh ja zeg, gij zijt ne schonen typ. En precies wat sportief ook. En nogal ne groten. *(geeft Robert een arm)* Mijn boeboeleken!

ROBERT: Boeboeleken?! *(maakt zich van haar los, komt bij Daisy)* Zeg eens, wat voor een gekkenhuis is dat hier?! Er loopt hier een wildeman rond die mij wil vermoorden en nu ook dit schepsel dat mij "boeboeleken" noemt.

DAISY: *(proest het uit)* Ik geloof dat ik Frank maar eens ga opzoeken. Ik moet dringend met hem praten. *(Af winkel)*

ROBERT: *(roept Daisy na terwijl hij haar volgt)* Ge laat mij hier toch niet alleen achter met.... ?

ADELINE: *(grijpt Robert vast, geeft hem een arm, leidt hem naar de twee stoelen, ze duwt hem op een stoel en zij gaat naast hem op de andere zitten)* Wij samen... alleen met ons tweeke. Plezant hé.

ROBERT: *(ongemakkelijk)* Ik begrijp er niks van. Wat wilt gij eigenlijk van mij?

ADELINE: Ach kom, ge moet het nu niet meer wegsteken, boeboeleken.

ROBERT: En weer dat “boeboeleken”!

ADELINE: Is dat gene schone troetelnaam? Vanaf nu ga ik u altijd zo noemen. Is’t goed?

ROBERT: Maar wie zijt gij eigenlijk?

ADELINE: Awel, ik ben uw Adeline.

ROBERT: Adeline?!

ADELINE: Adeline Van Snick. Ge kent me toch van naam? G’hebt vanavond een afspraak met mij. Dat weet ge toch? Om acht uur op het terras van de “Snoepie Snoepie”.

ROBERT: Oh ja?

ADELINE: Wij gaan toch trouwen.

ROBERT: Trouwen?!

ADELINE: *(tegen hem aan)* Oh, ik verlang er al naar. ‘t Kan niet rap genoeg gaan.

ROBERT: *(schuift van haar weg)* Maar...

ADELINE: *(trekt hem bij zijn arm weer naar zich toe)* Maar ge moet gij niet beschaamd zijn, boeboeleken. Ik heb mijn les geleerd. Ik weet hoe ik het moet doen.

ROBERT: Uw les?

ADELINE: *(ondeugend glimlachend)* En daarna ons huiswerk...

ROBERT: *(moet een paar keer slikken)* Ons huiswerk?!

ADELINE: Maar als we getrouwd zijn hé.

ROBERT: Getrouwd?

ADELINE: Maar nu mijn les. Zo moet ge dat doen, zie. Voilà. *(legt haar hand op zijn knie)*

ROBERT: Zeg, maar wacht eens even...

ADELINE: Ge moet u niet generen, venteke. Ik zal het u tonen. *(wrijft over zijn been, zoals ze het geleerd heeft)* Zo... *(wrijft dan zijn haar in de war)* En zo.

ROBERT: *(trekt zich achteruit)* Maar dit moet een vergissing zijn.

ADELINE: Neeneen, want kijk... Ik heb een foto van u. *(neemt de foto)* Dat is hij en die is hier klerk.

- ROBERT: Ben ik dat?!
- ADELINE: Schoon hé. Zo een bloot venteke. En kijk ne keer hoe lief dat ge zijt als ge lacht. En met uw lippeke wat vooruit en nog zonder tandjes. Schoon hé.
- ROBERT: Maar...
- ADELINE: Mijn papaatje heeft die foto ook gezien. Hij moest ermee lachen. Hij zei dat gij toch zo een mollig protteke had.
- ROBERT: Mollig protteke?!
- ADELINE: Nu nog?
- ROBERT: Euh... ik... euh...
- ADELINE: Maar 't is nu van mij.
- ROBERT: Wat?! Mijn... ?!
- ADELINE: (neemt de foto terug) Dat fotoke is nu van mij.
- Verhulst op uit dactylokamer. Heeft een blad papier in de hand.
- VERHULST: Hik... voilà... ik hoop dat ge niet te lang moeten wachten hebt. Hier is uwen brief.
- ADELINE: (staat op, bij Verhulst, neemt de brief) Merci. (kijkt Robert aan, reikt hem de brief) Die is voor u, boeboeleken.
- ROBERT: (veert op) Voor mij ?!
- VERHULST: Voor hèm?! Hik...
- ADELINE: Ik wou hem u vanavond geven, maar ik kan 't evengoed nu doen. Of wacht, 'k weet iets beters. Ik heb nu toch mijne schrik overwonnen. Ik zal hem u voorlezen.
- VERHULST: Wacht nog even... hik... eerst een rechtzetting. Het is niet dezelfde brief als daarjuist... hik... Ik vond dezelfde bladzijde niet meer.
- ADELINE: (duwt Robert terug op de stoel) Gaat gij maar weer zitten. (begint dan voor te lezen:) "Mijn allerliefste boeboeleken" (kijkt naar Robert) Dat staat er wel niet, maar dat zeg ik er nu bij. (leest:) "De schouder naden sluiten. De mouwen inzetten. De opzetranden van de binnenzakken in de zij naden inzetten. Langs de zijrand van de zaksplitten met naald nr 4 telkens 18 steken opnemen en 4 cm in 2 rechts en 2 averechts.." (kijkt op) Is dat nu ne liefdesbrief?
- VERHULST: (neemt de brief terug) Oei... hik... ik heb een verkeerd boekske genomen... hik... het breiboekske van Daisy. 't Is daarmee dat ik dezelfde bladzijde niet meer vond.

ROBERT: (veert op) Nu is het genoeg! Ik wil weten wat er hier aan de hand is!

VERHULST: Ik ga vlug een andere brief tippen... hik... (af dactylokamer)

ADELINE: (dicht bij Robert) Ach, ik ben toch zo content.

ROBERT: Oh ja?

ADELINE: Dat moet ik mijn papaatje vertellen. (naar het bureau, wil de telefoon nemen) Mag ik telefoneren?

ROBERT: (kordaat) Neen!

ADELINE: Maar allee, boeboeleken.

ROBERT: Deze telefoon is niet voor het publiek!

ADELINE: (glimlachend) Oh, maar ik versta u, zenne. Ge past de reglementen tot op de letter toe. Awel, g' hebt groot gelijk. Zo zult gij op nen dag nog ne keer chef worden hier.

ROBERT: Chef...!!

ADELINE: Maar ik ga beneden in 't kotteke bellen. (neemt haar geldbeugel, haalt er wat geld uit) Ne keer zien of ik vijf frankstukken genoeg heb. Ja, 't zal gaan. Tot subiet hé, boeboeleken. (tikt hem liefdevol op zijn neus) Let gij een beetje op mijn vlees. (Af winkel)

ROBERT: (kwaad) Op uw vlees letten, zeker!

Karel op uit archiefkamer.

KAREL: Is ze weg?

ROBERT: Hier gij! Vertel op, gij weet hier meer van!

KAREL: Ik ben niet in de stemming om nog iets te vertellen, chef.

ROBERT: En zijt ge nu nog niet aangekleed?

KAREL: Natuurlijk niet, chef. Die cowboy is toch met mijn kleren weg.

ROBERT: (wijst naar de deur waar Adeline is weggegaan) En die daar?! Wat betekent die seut die mij voor u neemt?!

KAREL: Die was voor mij.

ROBERT: Wàs?

KAREL: Ik geloof niet dat ik nu nog een kans bij haar maak.

ROBERT: En daarom vliegt ze rond MIJN nek zeker?

KAREL: Dat moet een misverstand zijn. Ze weet dat haar aanstaande hier werkt als klerk. Dus normaal ben ik dat.

ROBERT: Daarom vroeg ze mij eerst of ik klerk was. En ik, de stommeling, zei dan nog ja. Omdat die gorilla nog steeds achter de “chef” aanzit.

KAREL: Veel goeds is er niet aan hé, chef.

ROBERT: *(loopt zenuwachtig heen en weer)* Zeker niet. Het ene schepsel neemt mij voor u om me aan de haak te slaan, terwijl het andere individu u voor mij neemt om af te rekenen. In beide gevallen gaan we morsdood.

KAREL: Morsdood, dat is nog niks. Maar ondertussen ben ik toch mijn lief kwijt. Wat zal mijn mamaatje nu zeggen? Dat ik mijn manieren niet gehouden heb?

ROBERT: Dus, dat hele gedoe met dat huwelijksbureau komt van u? *(moet nu lachen, ook bij de volgende replieken)*

KAREL: Ja.

ROBERT: Gij zijt het dus op die foto?

KAREL: Ja.

ROBERT: Dat bloot ventekes dat zo lief is als het licht? Dat zo schoon is met dat lippeke vooruit en zonder tandjes? En met dat mollig protteke?

KAREL: *(fier)* Dat ben ik. *(Robert moet nu wel hevig lachen. Karel staat er ernstig bij.)* Allee, wat is er, chef?

ROBERT: *(houdt plots op met lachen, kwaad, stemverheffing)* Wel... boeboeleken... trek nu uw plan!

KAREL: Ja, chef, maar ik ga eerst iets anders aantrekken. Ik ga naar de sportafdeling.

ROBERT: Zoudt ge niet beter naar de herenkleding gaan?

KAREL: Neen, want ze moet ne sportieve vent hebben. Dit is mijn laatste kans.

ROBERT: Ja, ge kunt nooit weten dat ze van gedacht verandert.

KAREL: Mag ik even uw vest lenen, chef?

ROBERT: Mijn vest?

KAREL: Ik kan toch zo niet door de zaak lopen?

ROBERT: Ook juist. *(doet zijn vest uit en geeft ze aan Karel)*

KAREL: *(trekt de vest aan)* Dat is al veel beter, chef.

ROBERT: Laat mijn portefeuille maar zitten.

KAREL: Ik moet toch betalen, chef. *(Afwinkel)*

Reactie van Robert. Verhulst op uit dactylokamer, een brief in zijn hand.

VERHULST: Meneer Verhofstadt... hik... aangezien deze brief toch voor u bestemd is... hik... kom ik u vragen of de tekst u wel aanstaat... hik... Luister... hik... (leest de brief voor:) “In de maneschijn onder de hete zon ver van de palm... hik... palmboomschaduw op het terras naast de groene biljarttafel... hik... wil ik u ontmoeten mijn kleine lieve zoete rood... hik... roodborstje” (kijkt trots naar Robert) Nu heb ik het eens niét uit een boekje gehaald.. Hik... maar zélf uitgevonden... schoon hé...

ROBERT: Héél schoon! In de maneschijn onder de hete zon...

VERHULST: Hik... dat is dichterlijke vrijheid. (gaat zitten)

Frank en Daisy op uit winkel. Frank heeft Karels kleren bij en het geweer.

DAISY: Tussen ons is alles weer oké.

ROBERT: Oh... gelukkig maar.

FRANK: Op één voorwaarde. (legt de kleren op het bureau)

ROBERT: En die is?

FRANK: Die kerel moet beloven en ook bewijzen dat hij mijn vrouw voortaan met rust zal laten.

ROBERT: Bewijzen? Hoe gaat hij dat kunnen?

FRANK: Heel eenvoudig. Als ik met mijn eigen ogen zie dat hij een verloofde heeft.

ROBERT: Maar...

DAISY: (onderbreekt, knipoogt naar Robert) Dat kan toch.

FRANK: (toont geweer) Daisy, wat denkt ge? Zou ik dit terug kunnen inleveren?

DAISY: Normaal niet. Verkochte zaken worden niet teruggenomen.

ROBERT: Zeg maar dat ik u gestuurd heb. Ik zie u liever zònder dat ding.

FRANK: Goed. Ik wil het eigenlijk niet langer bij me hebben. (naar winkel toe, maar keert zich nogmaals om) Maar als die rokkenjager me dat bewijs niet levert dan wùrg ik hem. (Af winkel)

ROBERT: En nu?

DAISY: Ge hebt het gehoord. Frank moet het bewijs hebben dat Karel iemand anders heeft.

ROBERT: Hebt ge hem dan niet gezegd dat IK Verhofstadt ben?

DAISY: Neen. Ik vond het beter zo. Trouwens, Karel zal het bewijs gemakkelijker kunnen leveren met die Adeline. En zij loopt hier toch ergens rond.

- ROBERT: Ja, die is nu gaan telefoneren en ik moet op haar vlees letten.
- DAISY: En hoe is het hier afgelopen? Ge hebt haar toch gezegd dat gij het niet zijt.
- ROBERT: Neen, ik heb er de kans nog niet toe gekregen.
- DAISY: Lieve hemel! En Karel heeft een rotslechte indruk op haar gemaakt. Dan zou ik toch beter aan Frank vertellen dat gij Verhofstadt zijt en levert gij dan het bewijs met Adeline.
- ROBERT: Zijde gij op uwe kop gevallen?! Dat nooit! We moeten het Adeline maar aan het verstand brengen.
- DAISY: Maar hoe?
- ROBERT: Ja... hoé?! Als ze begint te kakelen kunt ge er geen speld tussen krijgen. En ze noemt mij boeboeleken!
- VERHULST: *(staat moeizaam op)* Boeboeleken... hik... ik zal haar nen brief tippen...
- Karel komt binnen vanuit winkel. Hij is nu "sportief" gekleed. Heeft sportkledij aan, truitje, kort sportbroekje, gym schoenen, sportkousen. Hij heeft ook pet met een grote zonneklep op en een zonnebril. Hij begint turnoefeningen te doen, na eerst de vest naar Robert gegooit te hebben.*
- KAREL: Is dit sportief genoeg?
- ROBERT: Daar zie... Miel Puttemans. *(trekt zijn vest weer aan)*
- DAISY: Als Adeline u nu niet wilt, begrijp ik er niks van.
- VERHULST: Ik zal... hik... nu maar dat briefke tippen... hik... *(af dactylokamer)*
- ROBERT: Als ik ooit een nieuwe dactylo nodig heb, neem ik Verhulst.
- Adeline op uit winkel. Zodra Karel haar ziet, begint hij weer in alle hevigheid te turnen. Adeline komt naast hem staan en bekijkt hem. Karel valt stil.*
- ADELIN: Stelt u niet zo aan hé manneke.
- KAREL: Maar ik ben toch sportief.
- ADELIN: Ja, om 't vrouwvolk weer te verleiden zeker. Maar niet met mij zenne, flipper. *(bij Robert, geeft hem een arm)* Ik heb genoeg met mijn sportzakske.
- ROBERT: *(maakt zich meteen los van Adeline)* Luister nu eens, juffrouw...
- ADELIN: Maar boeboeleken toch, ge moet gij geen juffrouw zeggen. Vanaf nu moogt ge tutterke tegen mij zeggen.
- ROBERT: Maar juffrouw...

- ADELINE: Néén! TUTTERKE! Ge moet het niet meer wegsteken. Ze mogen het allemaal weten.
- ROBERT: Er moet iets recht gezet worden.
- ADELINE: (kijkt om naar haar boodschappentas) Mijn vlees is toch niet omver gevallen zeker?
- ROBERT: Het is één groot misverstand.
- ADELINE: Ik heb naar mijn papaatje gebeld. Hij is in de wolken. Hij wilt u zo rap mogelijk zien. En hij heeft gevraagd of het goed is dat we niét naar de "Snoepie Snoepie" gaan, maar direct bij ons thuis komen.
- ROBERT: Wàt?! Maar luister nu toch eens...
- ADELINE: 't Is goed zeker? Ik moest hem terugbellen. Dan zou hij ons iets goeds gereed maken. Pannenkoeken!
- ROBERT: Ik geef het op! Dat iemand anders het probeert.
- KAREL: IK zal het proberen. (komt hoopvol glimlachend bij Adeline)
- ADELINE: (kwaad) Wàt gaat gij proberen? Hé? Wat?!
- KAREL: Wel... euh... IK zal vanavond meegaan naar uw papaatje.
- ADELINE: En waarvoor?! Hé?! Zegt gij mij nu ne keer waarvoor?!
- KAREL: Wel... euh...
- ROBERT: Zeg het dan toch!
- DAISY: Jà, zeg het! 't Is nu of nooit!
- KAREL: Omdat... omdat... IK het ben die... euh... (maar wordt, onder de boze blikken van een dreigende Adeline, weer zeer kleintjes, zegt dan maar:) Omdat ik graag pannenkoeken eet.
- ROBERT: (wanhopig, rukt met beide handen haast zijn haren uit z'n hoofd) 't Is niet waar!!!
- ADELINE: (kwaad tot Karel:) GIJ?! Hoe zijde gij niet beschaamd! Nu komt ge met mij nog lachen ook! En ge moet het met mij niet proberen! Hier zie, dàt zijn uw pannenkoeken! (slaat hem met haar handtas)
- KAREL: (deinst achteruit) Maar...
- ADELINE: En nu ga ik telefoneren. 'k Zal zeggen dat het goed is, dan kan hij zijn deeg al gereed maken. (Af winkel)
- KAREL: (jammerend) Ik heb het verknald hé.

ROBERT: Dat hebt ge zeker, driedubbele steenezel! Kon ge verdorie dan niet zeggen dat GIJ Karel Troch zijt?! Ge hadt de situatie in handen.

KAREL: Wat nu, chef?

ROBERT: Ja, vraag mij het maar!

DAISY: (heeft zich wat op de achtergrond gehouden, komt nu wat naar voor) In ieder geval weet ik dat Frank zijn woord zal houden.

KAREL: Welk woord?

ROBERT: Dat hij u de keel gaat dichtknijpen als gij niet direct met een vast lief voor de dag komt en gij belooft Daisy met rust te zullen laten!

KAREL: Een vast lief? Ik geloof niet dat ik daar van z'n leven nog zal aan geraken. En ik ben nu sportief gekleed.

ROBERT: Ik moet in ieder geval zien te verdwijnen. Ik ben niet van plan om mee pannenkoeken te gaan eten bij haar papaatje.

DAISY: Ik weet hoe we het kunnen oplossen. Robert moet verdwijnen en Karel moet met een lief voor de dag komen. Op Adeline moet hij nu niet meer rekenen. Kom Robert.

ROBERT: Wat zijt ge van plan?

DAISY: U doen verdwijnen.

ROBERT: Hoe?

DAISY: Dat zult ge wel zien.

Daisy en Robert af winkel.

KAREL: (jammerend tot zichzelf) Ik zou liever ook verdwijnen.

Verhulst op dactylokamer. Heeft weer een brief bij.

VERHULST: Ik begin het alsmaar plezanter te vinden... hik... brieven tippen... Luister maar ne keer naar dit hier... hik... (leest:) "De ontknoping" (tot Karel:) Da's den titel... hik... (leest:) "Liefste boeboeleken"... (tot Karel:) Da's den òndertitel... hik... (leest:) "Ge hebt de verkeerde aan de haak geslagen... hik...want die is het niet die daar staat... hik... maar 't is die daar die daar staat" Hik... Ik zal die voorlezen... hik... goed hé zeg.

KAREL: Die daar die daar staat?

VERHULST: Ja...hik... Zo zal ze wel weten dat ze de verkeerde te pakken heeft hé.

KAREL: Denkt ge?

VERHULST: Natuurlijk. Maar let wel op... hik... als ik die brief voorlees... dat ge dan ziet wààr gij staat en waar Verhofstadt staat... hik...

KAREL: Ook waar.

VERHULST: Dus... hik... laat ons eens proberen... (gaat in het midden staan) Ik sta hier... hik... en Shanulleke staat naast mij... hik... En dan moet gij hier staan... (gaat een paar passen naar links) ...als ik zeg: die daar die daar staat... hik... (gaat een paar passen naar de andere kant) En hier moet Verhofstadt staan als ik zeg: die daar staat... Hik... En zij blijft in 't midden staan. Ah ja, want als zij beweegt, is 't spel om zeep... hik... En om zeker niet te missen zal ik de persoon met een lange vinger aanwijzen... hik... Zo... (gaat een paar passen naar links, met uitgestrekte arm en wijzend met vinger) ...als ik zeg: die daar die daar staat... en... hik... (idem naar de andere kant) ...naar Verhofstadt als ik zeg: die daar staat. En ge wijst nog eens op uw eigen. Zo... (wijst naar zichzelf) Om helemàal zeker te zijn van 't spel.

KAREL: (begrijpt er duidelijk niets van) Ik zal er eens over nadenken.

VERHULST: (trots) Ik kan nogal opstellen maken hé menneke...hik... (neemt de fles wijn uit zijn vestzak en drinkt. Gaat dan af dactylokamer)

KAREL: (doet zijn zonnebril af, neemt in zijn jas, op het bureau, zijn brilletje en zet deze op) Foert! Gedaan met dat sportief gedoe. (gaat ontmoedigd zitten op één van de twee stoelen die nog naast mekaar staan, denkt na) Die hier zit... (gaat dan op de andere stoel zitten) Die daar die daar zit... (denkt na, wisselt weer van stoel, haalt zijn schouders op)

Nicole op uit winkel.

NICOLE: Is Robert hier?

KAREL: Euh... neen.

NICOLE: Waar is hij?

KAREL: Daisy doet hem verdwijnen.

NICOLE: Wat zegt gij?

KAREL: Ja, hij moest onmiddellijk verdwijnen.

NICOLE: Waarom?

KAREL: Anders moet hij pannenkoeken gaan eten.

NICOLE: Wat?

KAREL: Ja, met mijn lief dan nog wel.

NICOLE: Ah zo, hij heeft uw liefje ook al afgesnoept. (komt naast Karel zitten)

KAREL: Ja.

NICOLE: (schuift wat dichter naar Karel) Robert is nogal ne snoeper hé.

- KAREL: (ongemakkelijk) Euh... ja...
- NICOLE: En gij? Zijde gij ook ne snoeper? (wrijft hem over zijn wang)
- KAREL: Ik... euh... ja, ik snoep wel eens. En ik lust ook ne pannenkoek.
- NICOLE: Hoe heet gij?
- KAREL: Karel Troch.
- NICOLE: Karel... (komt met haar gezicht dicht bij het zijne om hem te kussen, maar stoot tegen de grote klep van zijn pet) Uw klep staat in de weg.
- KAREL: Hein?!
- NICOLE: Uw zonneklep.
- KAREL: Oh... dié klep. (draait zijn pet achterstevoren)
- NICOLE: Gij ziet er heel sportief uit.
- KAREL: Ja, ik doe aan sport.
- NICOLE: Welke sport?
- KAREL: Welke? Ja... welke... euh... turnen! Juist, ja... turnen!
- NICOLE: Allee zeg. Amai.
- KAREL: Ja... euh... aan de koord hangen. Aan de rekken bengelen. Op den balk met mijn armen open. En... euh... over het paard... en over den bok...
- NICOLE: Over den bok? (hem verleidend) Soms ook niet over de... geit?
- KAREL: Geit? (denkt na, kijkt Nicole aan) Wat bedoelt ge daarmee?
- NICOLE: Komkom, ge begrijpt mij wel.
- KAREL: Over... de... geit?
- NICOLE: Doet ge dat?
- KAREL: Euh... ik turn in een zaal, niet op een boerderij.
- Adeline op uit winkel. Ze ziet het tweetal dicht bij elkaar zitten.
- ADELINE: Voilà! Had ik het niet gepeinsd! Hij zit daar weeral met een ander!
- KAREL: (veert op) Jamaar...
- ADELINE: (bij Nicole) Ge moet oppassen van hem. Hij is zeer gevaarlijk. Hij heeft het met mij ook geprobeerd. Maar 't is niet gelukt. 'k Heb hem ne keer goed op zijn plaats gezet.
- NICOLE: Hij is gevaarlijk, zegt ge?

- ADELINE: Hij is nen echte seksmaniak. Hij zou overal opkruipen.
- KAREL: Niet op een geit! Ik bedoel: niet overal!
- NICOLE: *(staat op)* Ik kom eigenlijk voor meneer Verhofstadt.
- ADELINE: En waar is mijn boeboeleken?
- NICOLE: Wie?
- ADELINE: Mijnen toekomstige halven trouwboek. Karel Troch heet hij.
- NICOLE: *(bekijkt Karel)* Maar ge zei toch dat GIJ Karel Troch heet.
- KAREL: *(knikt overtuigend)* Ja... die ben ik! Eindelijk!
- ADELINE: *(verontwaardigd)* Wàt?! Zijde gij... ?!
- KAREL: *(meteen weer bedeesd)* Ik ben het. IK heb naar het huwelijksbureau geschreven. IK heb een afspraak met u. Om acht uur op het terras van de "Snoepie Snoepie".
- ADELINE: Maar gij lelijke vrouwenzot! Hoe durft ge?!
- KAREL: Maar néén! Ik ben bijlange gene vrouwenzot! Ik zweer het! Ik heb nog nooit naar een andere vrouw gekeken. Nog nooit gekust. Nog nooit verkering gehad. En zeker nog nooit... ge weet wel...
- ADELINE: Wat?
- KAREL: Awel... nog nooit... van... euh... pats boem!
- ADELINE: Maar wel al ne soutien naar beneden getrokken en ge hadt er ene in uw zakken ook.
- KAREL: Dat was om een klacht op te lossen.
- ADELINE: En wie is dienen anderen dan?
- KAREL: Dat is meneer Verhofstadt. Mijne chef. Maar vandaag ben ik hier chef en hij klerk. Vandaar het misverstand.
- NICOLE: Ja, en over dienen anderen kan ik meespreken. HIJ is eigenlijk de vrouwenzot.
- KAREL: *(smekend)* Geloof mij nu toch.
- ADELINE: Ik weet niet meer wat ik nog moet geloven.
- KAREL: Ik heb alles gedaan om in uw gunst te komen. Een nieuwe plastron gekocht en nu deze sportkledij.
- ADELINE: Amai, wat ne mens niet allemaal kan meemaken in zijn leven. Ik moet me efkes zetten. *(gaat zitten)*

- NICOLE: Ik heb zo de indruk dat hier heel wat gebeurd is.
- KAREL: Zeg dat wel.
- ADELINE: Dus, dienen anderen heeft mij eigenlijk bedrogen? En gij zijt den échten? Maar nu moet ik er toch zeker van zijn. (neemt de foto en kijkt er aandachtig naar, vergelijkt de foto met Karel) Draait u ne keer om. (Karel draait zich om) Die billen...
- KAREL: (trekt de pijpen van zijn sportbroekje wat hoger) Controleer maar.
- ADELINE: 't Zou kunnen.
- KAREL: Maar 't is zeker! Ik ben het! Dat is mijne foto!
- ADELINE: Ik zeg u dat ik geen tweede keer de sigaar wil zijn!
- NICOLE: Laat mij eens kijken. (Zitten, neemt de foto, ook zij vergelijkt) Ik weet het niet. 't Is moeilijk uit te maken. (tot Karel:) Kunt ge het bewijzen?
- KAREL: Maar natuurlijk.
- ADELINE: Hoe dan?
- KAREL: Met mijne paspoort.
- ADELINE: Neeneen, dat vertrouwd ik niet.
- KAREL: Maar ik zweer het! IK ben het die op die foto sta!
- NICOLE: Weet ge nog precies hoè ge hier op dat schapenvel lag?
- KAREL: Jaja. Dat weet ik nog. Ik zal het u tonen. (neemt de bundel kleren van het bureau, schuift ze aan de kant, kruipt op het bureau. Gaat er languit op liggen als een baby) Zo zie.
- ADELINE: Lach ne keer.
- Karel trekt een belachelijke grimas. Nicole en Adeline vergelijken de foto met Karel.
- ADELINE: (toont met vinger op foto) En dat... Mijn papaatje zei dat hij toch zo een mollig protteken heeft.
- KAREL: (duwt zijn zitvlak omhoog) Zo dan.
- NICOLE: (vergelijkt) Ja... Jà dat is 'm. Ik ben er zeker van.
- KAREL: Ziet g'het zie. (gaat op rand bureau zitten, bengelt speels met zijn benen)
- ADELINE: (is nu ook overtuigd, springt op) Mijn boeboeleken! Mijn éinig écht boeboeleken!!! (met haar armen open naar Karel toe)
- KAREL: (ook met zijn armen open) Mijn trutteken!!!
- ADELINE: Neen... tutterken!

Ze vallen in elkaars armen. Adeline wil hem kussen, maar ze rukt hem van het bureau. Karel valt op de grond. Hij strompelt moeizaam recht.
Stans op uit kuiskot. Ze heeft nu een ander "showpak" aan.

STANS: Ik had zo gedacht hé.... Als er hier toch van werken niks meer in huis komt... zouden we dan niet eens proberen een plaabak-lieke voor ne hele groep in te oefenen. Ne zangroep. Da zal er boenk op zijn. Ik zal ne keer iets zoeken. (neemt recorder, houdt die aan haar oor en zoekt een liedje)

Vanuit de winkel komt Frank op.

FRANK: Bon. Dat is dan geregeld. (ziet Nicole) Ah, gij zijt hier ook weer.

NICOLE: Ja. Mag ik?

FRANK: Op jacht naar een schat?

NICOLE: Ik zoek Robert.

FRANK: Ja, die is wel een rijke schat. Net iets voor u.

Verhulst op dactylokamer. Hij heeft een fles wijn in zijn hand.

VERHULST: Zo... hik... iedereen is er. We kunnen de brief voorlezen... hik... (stopt de fles in zijn zak, haalt brief te voorschijn, kijkt naar de anderen) Eerst zien waar jullie moeten staan... hik...

KAREL: Ik geloof dat die brief overbodig geworden is, meneer Verhulst.

VERHULST: 't Is niet waar hé... hik... 't is potverdekke... 't is niet waar hé... hik... (gaat zitten)

KAREL: We hebben elkaar eindelijk gevonden.

FRANK: Bedoelt ge... dat zij...?

KAREL: Ja. Want ik ben Karel Troch. Maar nu word ik ook boeboeleken genoemd.

FRANK: Zijt gij dan de chef van Daisy niet?

KAREL: Neen, dat is dienen anderen.

FRANK: Alle donders! Ze hebben mij op een dwaalspoor gebracht! Dus, ze hebben wèl nog met mekaar te doen! Waar zijn ze nu?!

KAREL: Elkaar doen verdwijnen.

FRANK: Met andere woorden, ze zijn er weer vandoor! Mijn geweer! Ik ga mijn geweer terugkopen! (naar deur winkel)

Maar op dat moment Daisy op uit winkel. Ze komt onmiddellijk bij Karel.

DAISY: Chef, ik heb eindelijk uw verloofde gevonden.

FRANK: Geen grapkes meer! Het is nu al meer dan genoeg geweest!

DAISY: Maar Frank!

FRANK: Dat is uwe chef niet!

DAISY: Tochwel! En alles is opgelost. Ge wou toch zijn vast lief zien? Wel, ik heb haar meegebracht. Ze wacht daar aan de deur.

KAREL: Mijn vast lief?

ADELINE: Hebt gij dan nòg een lief?!

DAISY: Een Spaanse.

KAREL: *(stottert)* Een... Spa... een spa...

VERHULST: Een spanadra... hik...

DAISY: Ik laat haar binnen. *(Ze gaat naar deur winkel opent die en doet teken dat "ze" mag binnen komen)*

Robert op winkel. Hij is verkleed in een Spaanse schone. Pruik met lang zwart haar, valse wimpers. Hevig geschminkt. Een typisch Spaans Flamingokleed. Hoge hakken waar hij moeilijk kan mee stappen. Hij slaat dan ook regelmatig zijn voet om. Hij komt onmiddellijk bij Karel. Draait verleidelijk rond hem.

KAREL: Ah neen!

DAISY: Dit is Roberta, afkomstig uit Spanje. Sinds geruime tijd de verloofde van onze chef. Binnenkort gaan ze trouwen.

ROBERT: *(trekt Karel tegen zich aan, met vrouwenstem)* Oh mi amor! Lang geleden dat ik joe nog gezien heb. Sisi!

KAREL: *(trekt zich achteruit)* Maar ik kan u helemaal niet, juffrouw.

ADELINE: *(razend tot Karel:)* En nu is 't genoeg! Gij speelt weer een vuil spelleke!

KAREL: *(deinst nu ook achteruit voor de dreigende Adeline, staat tussen Robert en Adeline)* Maar da's niet waar!

ADELINE: *(tot Robert:)* Signorita Bella, is dit Karel of Robert?

KAREL: Karel!

ROBERT: *(tegelijk met Karel)* Robert!

ADELINE: *(tot Robert:)* En zijde gij zijn lief?

KAREL: Neen!

ROBERT: *(tegelijk met Karel:)* Ja! *(neemt dan Karel bij de arm)* Oh, mi amor! *(streelt Karels wang, tot Adeline:)* Hij is soms zo... ondoegend... sisi... Ik even weg naar Espagnol, naar mijn familia, mijn mamamia en mijn

papapia en mijn lief ondertosso... achter andere signoritas loop... Sakkremiljaardodo! Hij ook te doen met zijn secretaressina... hij toch zo nen hete toros...

ADELINE: Wat?!

ROBERT: (tot Karel:) Nietwaar, mijn toreador?

KAREL: (probeert zich weg te trekken, maar Robert houdt hem bij zijn arm) Niks door!

ROBERT: (schopt tegen been van Karel die "auw" roept) Jij silencio! Toto dicht! Ik alles weet! Sisi. (laat nu Karel los, komt bij Frank) Maar hij nu nooit meer doen. Finito. Afgeloop. Wij mariëren. Wij... duo... en presto en... lotto.. Zijn zottigheid over nu. Ik mij mee bemoei... Hij zal nu contento zijn in één enkel nesto!

ADELINE: (slaat woedend met haar handtas tegen Karel) Gij schoft! Gij loebas! Gij bedrieger! Ik ga direct telefoneren! Er worden geen pannenkoeken meer gebakken! Nooit meer! Voor niémand!

NICOLE: Kalm, kalm. Ik geloof dat ik deze hele trammelant doorzie.

ROBERT: (ziet nu pas Nicole, verwonderd, met zijn eigen stem:) Nicole, gij hier?! (maar herstelt zich en schakelt meteen weer over in vrouwenstem) Ik bedoel: wat komt gij hier doen, signorita?

NICOLE: Ik zoek Robert. De échte Robert.

ROBERT: (wijst naar Karel) Hier.

NICOLE: Neen, dat is Karel. Niet uw maar hààr verloofde. (doelt Adeline)

FRANK: Ik snap er hoe langer hoe minder van.

VERHULST: Ik ook niet... hik... als jullie het mij willen uitleggen... hik... dan zal ik het eens op een briefke tippen... hik...

DAISY: Hoe het ook zij, ik ben best tevreden mijn gladiator. (neemt Frank onder de arm, kijkt naar hem)

FRANK: Meent ge dat nu?

DAISY: Jazeker. En geen avontuurtjes meer. Alleen nog met u.

FRANK: Beloofd?

DAISY: Beloofd. (tot Robert:) Chef.

ROBERT: Ja? (maar herstelt zich, bij Karel, trekt hem bij zijn arm vooruit) Ze heeft het tegen u.

- DAISY: Stop nu maar met die verkleedpartij. Ik heb nog altijd een dag vrijaf en die wil ik nu aan iets anders besteden. *(tot Frank:)* Hé schat?
- NICOLE: *(tot Robert)* Ge hebt het gehoord. De verkleedpartij is over.
- ROBERT: Ik heb niets liever. *(neemt zijn pruik af)*
- ADELINE: *(verontwaardigd, slaat hem met haar handtas)* Schoft! Loebas! Bedrieger!
- ROBERT: *(trekt zich achteruit)* Hela hela!
- ADELINE: Hoe zijde gij niet beschaamd, zo iemand op te lichten! Gij wilde mij aan de haak slaan voor mijn geld! En voor mijn papaatje zijn pannenkoeken!
- ROBERT: Maar helemaal niet!
- ADELINE: En ik die u zo vertrouwde. Die u zelfs vroeg om op mijn vlees te letten!
- KAREL: IK zal er nu op letten. *(neemt de boodschappentas)*
- ADELINE: Oeioei, maar dan heb ik daarjuist met de verkeerde gevreeën. *(Kijkt bang naar Karel, bij hem)* Ik heb u bedrogen, boeboeleken.
- KAREL: Dat begint al goed.
- STANS: Hela mannekes, is dat hier nu gedaan met dat gekrakeel. Iedereen houdt hem bij zijn lief en daarmee uit. En 't is daarmee ... ik heb een goe gepast lieke gevonden... hier zie...

Zet recorder aan. Tijdens het lied worden de koppeltjes gevorm: Karel en Adeline – Robert en Nicole – Daisy en Frank. Verhulst zingt dronken mee. Stans neemt de leiding.
“Als het om de liefde gaat” – Sandra en Andres.

Na na na na na na na na
 Wat zal ik doen,
 om nog vandaag van jou te zijn.
 Na na na na na na na na
 Wat zou je doen,
 om nog vandaag van mij te zijn.

Hé, moet ik orgineel zijn of is dat nog te vroeg?
 Doe jij maar gewoon, da's gek genoeg!

Na na na na na na na na
 't Is nog de vraag,
 ben ik van jou of jij van mij?

Ach, wat is het moeilijk om een eerlijk mens te zijn,
 als het om versieren gaat.
 Je kunt niet altijd zeggen wat je werkelijk voelt.
 Je bent bang dat je een flater slaat.

Ja mensen doe gewoon,
we doen al gek genoeg,
Vooral als het om liefde gaat.

Na na na na na na na na
Wat zal ik doen,
om nog vandaag van jou te zijn.
Na na na na na na na na
Wat zou je doen
om nog vandaag van mij te zijn.

Ohohoh, moet ik orgineel zijn of is dat nog te vroeg?
Doe jij maar gewoon, da's gek genoeg!

Na na na na na na na na
't Is nog de vraag,
ben ik van jou of jij van mij?

Ach, wat is het moeilijk om een eerlijk mens te zijn,
als het om de liefde gaat.
Je kunt niet altijd zeggen wat je werkelijk voelt.
Je bent bang dat je een flater slaat.

Ja mensen doe gewoon, we doen al gek genoeg.
Vooral als het om liefde gaat.

Na na na na na na na na
Wat zal ik doen,
om nog vandaag van jou te zijn.

Na na na na na na na na

DOEK

